I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I. A. A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM I, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM I, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer VI. Stockholm i maj 1939.

AMERIKAS ARBETARE OCH I.A.A.

I januarinumret av IAA:s Presstjänst riktades en maning till kamraterna inom de olika staterna i Amerika att med all kraft och energi gå in för den anarkosyndikalistiska rörelsens uppbyggande och utbredning i denna världsdel. Vi framhöllo på goda grunder att vår rörelse därstädes har stora möjligheter och att dessa möjligheter böra utnyttjas i sin fulla utsträckning.

Under en följd av år har vår rörelse därstädes arbetat under en hel del svåra förhållanden som lagt hinder i vägen för utbredningen av densamma. Vi tänka då särskilt på de reaktionära diktaturerna inom en del av dessa länder samt den upplösningsverksamhet som politikerna, särskilt kommunisterna, bedrivit inom arbetarnas organisationer. Diktaturen härskar visserligen ännu inom stora delar av Amerika, politikerna bedriva fortfarande sitt kontrarevolutionära intrigspel, men trots detta vittnar den korrespondens och de tidningar vi erhålla från kamraterna därstädes om en större tillförsikt för vår rörelses utveckling och möjligheter just nu. Och från olika håll försäkras att nya och kraftiga tag skola tagas.

Med det engelsktalande Amerika, Förenta Staterna och Canada, har IAA:s sekretariat erhållit en mängd nya förbindelser, med vilka utväxling av tidningar och skrivelser är i ständigt stigande. De nyheter och artiklar som publiceras i IAA:s Presstjänst införas i en allt större utsträckning i dessa länders revolutionära tidningar. Nu senast har IWW:s tidning Industrial Workers påbörjat intagandet av IAA:s långa redogörelse över händelserna i Spanien och i sista numret av tidningen Challenge för april finna vi IAA:s majmanifest uppslaget på första sidan.

Med den kämpande revolutionära organisationen Industrial Workers of the World har IAA:s sekretariat trätt i korrespondens och är det att hoppas att denna utväxling av skrivelser skall resultera i ett mera intimt samarbete och gemensamt uppträdande. Arbetarna måste internationellt uppträda för att segern skall vinnas. Det är en gemensam uppfattning för både IAA och IWW och bör då detta vara ledstjärnan för våra strävanden.

Vi mana även alla de andra grupper i Nord-Amerika som vi stå i förbindelse med att verksamt deltaga i våra gemensamma strävanden att organisera arbetarklassen för internationell kamp mot kapitalism och fascism.

I Latin-Amerika synes den anarkosyndikalistiska rörelsen just nu ha stora möjligheter om blott en energisk propaganda och

organisationsarbete igångsättes. Kamraterna inom Latin-Amerika måste gemensamt gå in för att skaffa sig de resurser som äro absolut nödvändiga för rörelsens utbyggande bland arbetarna.

Från Uruguay meddelar kamraterna, organiserade i F.O.R.U. att det därstädes arbetas intensivt till förmån för en facklig reorganisation, samt har detta arbete redan visat bra resultat vilket uppmuntrar dem att fortsätta den påbörjade kampanjen.

I Argentina upprätthåller F.O.R.A. trots den svåra reaktion som där varit rådande i åtta år och som icke minskat sitt tryck mot vår broderorganisation, likväl sin prestige och sitt stora inflytande bland befolkningen.

I Paraguay arbetar vår bondefederation för att vinna massorna för anarkosyndikalistiska idéerna.

Å Cuba har nu vårt arbete tagit ett steg framåt. Starten av tidningen Rumbos Nuevos är ett bra steg i denna riktning. Visserligen förklarar kamraterna att man inte omedelbart kan räkna på bildandet av en sektion med anslutning till IAA, men att man oavbrutet skall arbeta för mobilisering av alla aktiva anarkosyndikalistiska krafter för att förverkliga bildandet av en sektion av I.A.A.

En annan kamrat meddelar från Cuba att stora möjligheter för vår rörelse finnes på Jamaica, Puerto Rico och San Domingo. Vi hoppas att hans förhoppningar komma att taga fast form i organisatoriska förbindelser med IAA.

Det land som nu tilldrager sig största intresset i Latin-Amerika är Mexico. För några år sedan hade vi en organisation därstädes, C.G.T., vilken var ansluten till IAA. Densamma existerar visserligen ännu men är erövrad av politikerna.

Men många kamrater finnes i Mexico som arbeta för rörelsens reorganisering. På uppmaning av IAA:s sekretariat hålla nu kamraterna därstädes på med att organisera en landsomfattande anarkosyndikalistisk konferens, avsedd att hållas i sommar. Vi hoppas att den kommer att lämna avsett resultat.

Tidpunkten för en anarkosyndikalistisk framstöt i Mexico är just nu lämplig. Ledarvälde, korruption och politiska intriger ha splittrat arbetarrörelsen och en rad fackliga organisationer föra förbittrade strider mot varandra. Kampanjen för val av ny president har nyss börjat. Det finnes i skrivande stund sex kandidater till posten som republikens president och som vanligt i Mexico äro dessa sex generaler och tillhöra allesammans militärklicken.

På grund av dess nedbrytande politiska strider ha många fackorganisationer med stort anseende förklarat sig politiskt neutrala och oberoende de politiska partierna.

Nå, vi förutsätta att kamraterna i Mexico göra sitt allra bästa för att på rätt sätt utnyttja situationen till förmån för våra idéer och vår kära international.

Vad som särskilt är nödvändigt för vår rörelses utveckling i Amerika är att den för våra organisationer gemensamma kontinental-amerikanska federationen - A,C.A.T. - åter kommer i aktiv verksamhet. Vi veta att krafter äro i verksamhet för A.C.A.T:s reorganisering, krafter som lovat oss att när så skett skall genast en konferens sammankallas för den amerikanska kontinenten.

Klart är att vår rörelse i Amerika skulle växa i betydelse och styrka om kamraterna inom dess olika stater intimt samarbeta.

Kamrater i Amerika! Till aktivt och energiskt arbete för anarkosyndikalismen , för I.A.A.!

Sekreteraren.

EN FÖRINTANDE KRITIK FRÅN EN KÄND SPANSK SOCIALDEMOKRAT MOT DEN NEGRINSKA REGERINGEN.

Kritiken mot Negrins regering, vilkens metoder underlättade Francos seger i Spanien framföres numera inte endast från de spanska anarkosyndikalisterna, utan även från en hel del av de spanska socialdemokraterna, samt från stora grupper av UGT:s medlemmar. Den Negrinska regeringens kontrarevolutionära verksamhet blir alltmera uppenbar och klar.

I en personlig skrivelse till Martinez Barrio, f.d. president för spanska cortes, går exempelvis spanske socialdemokraten Luis Araquistain, f.d. ambassadör i Paris, till ett våldsamt angrepp mot Negrins regeringspolitik. Vi skola anföra några brottstycken ur denna skrivelse. Till att börja behandlar han Negrins förklaring att från Frankrike fortsätta med att vara Spaniens regering samt konstaterar:

"att den upphört att existera från det ögonblick då den republikanska arméns och folkets berättigade och gemensamma indignation hade tvingat honom att lämna vårt land per aeroplan - denna gång inte förföljd av Francos lönnmördare utan av folkets vrede, som nått sin kulmen; republikaner, socialister och syndikalister - alla insåg äntligen, men tyvärr för sent, att regeringen var oduglig. Det var den mest despotiska och skrupelfria regering som Spanien någonsin haft, till och med under de mörkaste perioderna av den habsburgska eller bourbonska dynastin. I detta avseende kunde det olyckliga spanska folket inte sjunka djupare ej heller kunde äventyrliga makthavare gå längre ....."

"Under de två år ungefär som han suttit vid makten förlorade vi hela norra Spanien, vi förlorade en del av Medelhavskusten, och till slut förlorade vi hela Katalonien. Vid en annan tidpunkt och på annan plats skall jag framlägga alla orsakerna till denna katastrof, som saknar motstycke i de tidigare spanska krigen. För i dag måste det räcka med att påpeka faktum och angiva den djupare grunden till detta senaste oerhörda nederlag. Det var den dumma och brutala kommunistiska diktaturen, som ledde vårt olyckliga krig och som förde oss till denna tragiska upplösning: denna diktaturs lydiga och oreserverade hantlangare var Juan Negrin och hans närmaste man f.d. inrikesministern. De var diktatorer under det kommunistiska partiets piska.

I forna tider arkebuserade man för mycket mindre dem som bar ansvaret för så stora katastrofer, för så mycken blodsutgjutelse och ödeläggelse. Åtminstone dömde man dem med rätta till fängelse, så vida de inte förekom detta genom att fly till utlandet för att där dö i vanära, glömska och fattigdom, medan historien fällde sin stränga dom över dem. Men det ser ut som om tiderna radikalt förändrats, och nu händer det att de som undfly sitt eget folks rättvisa dom kommer till utlandet med anspråk på att helt lugnt fortsätta att regera det land som de förlorat genom sin oduglighet - kanske genom sitt förräderi, vilket man har mycket starka skäl att tro. I varje fall skedde det genom att totalt uppgiva Kataloniens försvar innan det behövdes; genom att fortsätta att förvalta utan någon som helst kontroll av det som återstod och som det uppoffrande och förrådda folket överlämnat åt dem, samt bereda sig att på nytt övertaga makten när den eventuella utvecklingen i vårt land eller en internationell konflikt skulle ge dem det tillfälle som de väntade på - en gynnsam konjunktur. En så stor fräckhet kan man endast finna hos personer som förlorat - eller aldrig ägt - det minsta begrepp om ansvar av något slag, hos personer som herrar psykiatriker vanligen inför domstol betecknar som "psy-

kiskt otillräckliga."

- - - - - -

" Att dessa personer, som helt och hållet gjort fiasko och som det spanska folket självt störtat från makten, även i exilen vill behålla regeringsfunktionernas behag - det kan man förstå om man tänker på deras påtagliga politiska och psykologiska förvillelse. Kanske också deras obönhörliga husbönder kommunisterna nu inte tillåter dem handla annorlunda, även om de själva ville. Men att den permanenta deputationen följt dem i deras dumdristiga vågspel och historiska ansvarslöshet - det är vad som på det högsta förvånar mig. - - - - -"

" Jag anser att det förekommit enorma administrativa oegentligheter beträffande vissa regeringsagenters verksamhet i utlandet. Genom att vägra acceptera mitt förslag om kontroll och redovisning för räkenskaperna har den så kallade regeringen Negrin uppenbarligen gjort sig medskyldig till dessa förbrytelser. Jag vidhåller likaledes att högtstående personer inom den republikanska regimen har deponerat ofantliga summor i sitt eget namn i engelska och amerikanska banker, vilkas åtkomst är svår att rättfärdiga. Men då varje möjlighet till kontroll undanröjts - och det var detta som mitt förslag syftade att undvika - kommer det republikanska Spanien aldrig att få veta vilka av dess representanter som handlat ärligt och vilka inte gjort det; alla komma att bli misstänkta. Det kommer inte heller att få veta vad det blivit av den spanska guldskatten, bestående av något över 500 ton guld, som deponerats utan-för landet. - - - - -"

"Republiken är död, den svalt ihjäl på grund av en regerings handlingssätt, vilken i nära två år lämnat bevis på största oförmåga. Både i fråga om krigsledningen, ifråga om sörjandet för civilbefolkningen och ifråga om utrikespolitiken. Till den grad att Spanien aldrig under hela sin långa och olyckliga historia befunnit sig i så odugliga och inkompetenta händer, aldrig så invecklats i en atmosfär av smuts och korruption. När skall det spanska folket återfå sin tro på sina representanters rena uppsåt och kompetens när skall det kunna lita på sina partier och organisationer, och hur går det med dess förhoppningar på demokratin? Detta är det mest tragiska aspektet i hela denna ofantliga tragedi.

Men jag hoppas ännu alltjämt att en ljusstrimma av ånger och samvetskval skall nå dem, som är ansvariga för så stora olyckor, och att de frivilligt skall avstå från att representera ett folk som avvisat dem med kraft och utan tvekan. I själva verket sakna vi en grupp personer, som skulle kunna representera det revolutionära Spanien - det som lämnats kvar där nere på andra sidan Pyrenéerna under det totalitära tyranniets ok och det som suckar i koncentrationslägren i väntan på att skingras runt världen. De som representera Spanien och inte de som totalt misslyckats. Och de som alls inte kan förege sig vara det, det är kommunisterna och deras medbrottslingar, ett parti som i hela Europa utom i Stalins Ryssland snart kommer att sopas bort från den politiska arenan såsom en främmande kropp, som inte kan växa in, ett parti som står i utländsk tjänst - alldeles som fordom jesuiterna."

Det är en fruktansvärd vidräkning som denne socialdemokrat utsätter den Negrinska regimen för, en vidräkning som vi helt instämma uti.

Sanningen kommer fram till slut, en sanning som klart skall visa var ansvaret till det spanska nederlaget skall läggas.

x x x

KOMMUNISTERNAS SPANIENPOLITIK AVSLÖJAS.

För oss anarkosyndikalister har kommunisternas brottsliga och kontrarevolutionära politik i Spanien varit fullständigt klar. Vi ha vid upprepade tillfällen avslöjat densamma men ha kommunisterna gjort allt för att göra sig så oskyldiga som möjligt. I stället ha kommunisterna med den mest nedriga oheder lighet kastat smuts mot våra anarkosyndikalistiska kamrater i Spanien, dessa kamrater som med sådan energi kämpat mot fascismen och för den sociala revolutionen.

Förre Sovjetgeneralen G.W. Krivitskij riktade nyss ett fullständigt dråpslag mot Stalins och kommunisternas Spanienpolitik. Detta skedde i en artikel av honom införd i Saturday Evening Post. Krivitskij har under en följd av år intagit en ställning vilken medförde att han inifrån kände till varje mera betydelsefullt steg som togs av Sovjetregeringen. Krivitskij tjänstgjorde i nära 14 år - till maj 1933 - i Sovjet-Unionens militära upplysningsdepartement och utnämndes sedan till direktör för Sovjets krigsindustriinstitut, för att år 1935 överta chefskapet för Sovjets militära upplysningsdepartement i Västeuropa. Den sistnämnda tjänsten omfattade uppsikten över Sovjets aktivitet i Spanien. Han lämnade denna post i slutet av november 1937.

Ur hans belysande artikel skall återgivas några brottstycken, vilka på ett klart sätt avslöjar Stalins, sovjetregeringens och kommunisternas verksamhet. Krivitskij erinrar i inledningen av artikeln om att Stalin till att börja med var ganska ointresserad av vad som försigick i Spanien. Stalin utfärdade den 28 aug. 1936 till och med ett dekret vari förbjöds "export, reexport eller transitering till Spanien av alla slags vapen, ammunition, krigsmateriel, flygplan och krigsfartyg."

I början på september sammankallade emellertid Stalin politiska byrån till urtima sammanträde. Caballero hade blivit premiärminister i Spanien och hade tagit med två kommunister i regeringen. Stalin ansåg att han i Spanien kunde skapa en av Moskva kontrollerad regim, och med Spanien i fickan kunde han tilltvinga sig en genuin och varaktig allians med Frankrike och Brittiska imperiet. Två dagar senare fick Krivitskij, som hade sitt högkvarter i Holland, instruktioner att mobilisera alla tillgängliga agenter för att köpa och transportera krigsmateriel till Spanien.

Vid samma tidpunkt instruerade Stalin den sedermera avrättade chefen för GPU, Jagoda, att organisera en avdelning av Sovjets hemliga polis i Spanien. En officersveteran i GPU, Nikolskij, fick ledningen av denna uppgift om händer. Kominterns operationer i Spanien lades även i händerna på GPU.

Framför allt gällde det att förhindra att vapen sändes till Katalonien. Så exempelvis förbjöds Krivitskij att låta 50 flygplan som han inköpt transporteras över Katalonien. Han skriver därom:

> "Regeringen i Katalonien var dominerad av revolutionärer av antistalinistisk övertygelse. Moskva litade inte på dem, trots att de förtvivlat försvarade en av de mest vitala sektorerna i lojalisternas front mot Franco-arméns förbittrade attacker.
>
> Jag fick order att sända flygplanen till Alicante. Men den hamnen var blockerad av Francos fartyg. Fartygets befälhavare styrde mot Alicante, men måste vända för att rädda fartyget. Han försökte gå till Barcelona, men förhindrades av min agent ombord. Under tiden kämpade det lojalistiska Spanien förtvivlat och led av en sorglig brist på flygplan. Min agent ombord tillät fartyget att gå till Marseille."

Krivitskij kommenterar:

"Denna fantastiska utveckling utgjorde en del av Stalins

förbittrade men tysta kamp för att vinna fullständig kontroll över den lojalistiska regeringen, en kamp som pågick bakom den öppna krigsteatern. Om Stalin skulle kunna göra Spanien till en pjäs i sitt spel för en fast allians med Frankrike och Storbritannien, så måste han undertrycka all opposition inom den spanska republiken. Spjutspetsen för denna opposition fanns i Katalonien. Stalin var besluten att stödja med vapen och manskap endast de grupper i Spanien som var beredda att acceptera hans ledning utan reservation. Han var besluten att inte låta katalanerna få lägga händerna på våra flygplan, med vilka de kanske kunde ha vunnit en militär seger som skulle ha ökat deras prestige och deras politiska makt i de republikanska leden."

Angående Caballero och Negrin säger Krivitskij följande:

"Caballero var en äkta radikal, en revolutionär idealist. Vidare gillade han inte GPU, som under Orlovs ledning i Spanien påbörjade en omfattande utrensning av alla de dissidenter, självständiga personer och antistalinister som partiet slår ihop under beteckningen trotskister."

Negrin å andra sidan "var just den typ som passade för Stalins folkfrontspolitik. Liksom general Miaja skulle han bli en bra fasad att visa för Paris, London och Genève. Han skulle övertyga yttervärlden om den spanska republikanska sakens "förnuftighet" och "anständighet", han skulle inte skrämma någon med revolutionära appeller. Han hade en rysk hustru, och då dr Negrin var en praktisk man, välkomnade han utrensningen av "okontrollerbara" spanjorer och "bråkmakare", vem som än utförde den, t.o.m. Stalin."

Krivitskij meddelar vidare att chefen för GPU:s utlandsdivision, Sloutskij sändes från Moskwa till Spanien för att därstädes upprätta ett hemligt kommunistiskt polissystem, samt tillägger:

"Sloutskij hade utfört ett briljant arbete. Terrorn svepte redan i december 1936 över Madrid, Barcelona och Valencia. GPU hade inrättat sina egna specialfängelser. Den hade sina egna domstolar och sin avrättningspluton. Dess enheter utförde lönnmord och människorov. Den fyllde dolda fängelsehålor och genomförde flygande razzior. Den fungerade naturligtvis oberoende av den lojalistiska regeringen; justitieministeriet hade ingen myndighet över GPU. Tusenden häktades, däribland många utländska frivilliga som hade kommit för att kämpa mot Franco. Varje kritik av dess metoder, varje mindre smickrande omdöme om Stalins diktatur i Sovjetryssland, varje umgänge med personer vilka hyste kätterska politiska åsikter betraktades som förräderi. GPU använde alla de kända metoderna för bekännelsers framspressande och summariska avrättningar."

Krivitskij anför vidare att det återstod för Stalin att även tvinga Katalonien under sin kontroll och driva ut Caballero. Han framhåller i detta sammanhang att majstriderna i Barcelona 1937 framprovocerades avsiktligt av kommunisterna för att genomföra dessa syften.

Krivitskij tillägger:

"Utbrottet i Barcelona var en sammansvärjning som framgångsrikt genomfördes av GPU. Striderna begynte med en av GPU-agenter ledd razzia mot telefonbyggnaden."

En hel del andra intressanta detaljer skulle kunna återgivas ur Krivitskijs uppseendeväckande artikel men det sagda kan vara tillräckligt. Det ger oss klara bevis för kommunisternas brottsliga politik i Spanien.

x x x

F R A N K R I K E.

Undertryckningsregimen.

Den frihetliga pressen i alla länder har redan meddelat våra läsare om den våg av förtryck, som i dessa ögonblick lössläppts över Frankrike och förvandlar republiken till en halvfascistisk diktaturstat för att göra den duglig - enligt ledarnas mening - att försvara sig mot den utländska fascismen. För brottet att ha protesterat mot kriget och ha försvarat det internationella proletariatets sak under septemberkrisen i fjol ha flera kamrater i "Combat Syndicaliste", "Libertaire" och "SIA" dömts till betydande fängelsestraff. Tidningen "SIA", den franska sektionens av Internationella Antifascistiska Solidariteten tappra organ, har till och med definitivt förbjudits att utkomma därför att den är en "utländsk" tidning, och detta på grund av en lag som riktar sig mot nazistiska och fascistiska publikationer!

Som man vet hade CGT gjort allt för att i år beröva den 1 maj dess klasskampskaraktär. Enligt vad "Le Combat Syndicaliste" meddelar i sitt nummer för den 5 maj har säkerligen en del av arbetarklassen likväl gett dagen den historiska betydelse som den alltid haft. "Resultaten (i Parisdistriktet) äro alltför synliga för att kunna döljas", skriver tidningen. "Ungefär 70 procent av arbetarna vid statliga och kommunala verk förklarade strejk under inflytande av CGTSR-militanterna inom regionen och en minoritet av CGT. I departementet Seine-et-Oise konstaterar tidningen "L'Oeuvre" att 60 procent av arbetarna strejkade. Vid vissa företag uppgick procenttalet strejkande ända till 100 procent. Så var fallet i Meudon, Pont de Neuilly, Pont de Sèvres, Ile de Chatou. Många kamrater, som strejkade den första maj, begåvo sig till våra lokaler för att få sina medlemsböcker stämplade. Men metallarbetarna revolterade mot traditionen, om också i mindre grad ....."

Men praktiskt taget - trots att en del av proletariatet livligt protesterar - har nu 40-timmarsveckan upphävts av dekretlagarna, vari regeringen upprättat en ny norm, enligt vilken endast de arbetstimmar som överstiga 46 per vecka skola räknas som övertid och betalas extra ..... Regeringen Daladiers dekret medföra en allvarlig ekonomisk försämring för arbetarklassen på alla områden, under det att bourgeoisin - som "Le Temps" cyniskt tillkännager - endast underkastas några "symboliska offer". Regeringen Daladier, som genom sin oförmåga eller med avsikt underlättat fascistst aternas senaste segrar och kolonialvälde över hela folk i Europa, låter nu det franska folket betala sin politik ...

Det vore dock ytligt att bara anklaga regeringen Daladier. I "Combat Syndicaliste" för den 27 april anklagar byggnadsarbetareförbundet inom CGTSR i departementet Seine med mycket större skäl folkfronten för att ha förrått den stora proletära revoltrörelsen i juni 1936. Där ligger i själva verket roten till alla nuvarande olyckor. Det var folkfronten som hejdade och stoppade massornas storartade initiativ, vilket för tre år sedan syntes skola förvandla Frankrike till Europas mest avancerade land i fråga om inre socialt framåtskridande och därefter utåt göra det till det proletära och revolutionära Spaniens naturliga bundsförvant, vilket skulle hejda reaktionen i hela Europa. Men det inre förräderiet jämte förräderiet i internationell skala, vilket gjorde Blum till initiativtagaren till den profascistiska politiken och "noninterventionen", bör anses såsom den avgörande faktorn för den europeiska fascismens enorma stärkande sedan år 1936.

Sedan bourgeoisin, representerad av Daladiers parti, krossat folkfronten då det stora förräderiet begåtts, bröt den också sina relationer med vänsterpartierna och upprättade på nytt sin egen regim utan inblandning utifrån. Den franska bourgeoisin, som i dag regerar landet, fullföljer det enda syftet att försvara den bestående samhällsordningen. Den har försökt att göra det medels samarbete med fascismen, så som skedde i München, och den försöker nu upprätta en nationalistisk-militaristisk fransk regim, sedan

den sett sig bedragen och förlöjligad av den nye "bundsförvanten" på andra sidan Rhen, och främst av "fredsängeln" Ribbentrop. Det stora förräderiet mot revolutionen och fraserna om frihet, jämlikhet och broderskap får i dag tjäna att upprätta en prefascistisk auktoritär regim i Frankrike, men arbetarna motsätta sig med kraft och energi denna strävan.

I själva verket äro arbetarna ensamma kallade att utgöra bålverket mot fascismen i alla dess former: endast de kunna vara fascismens fiender emedan de angripa dess grundvalar inom den existerande kapitalistiska samhällsordningen. Daladier och hans husbönder äro inte kallade att försvara det franska folket mot totalitärismen, utan tvärtom. De äro föregångarna för en farlig nationalistisk och militaristisk reaktion, i det de bedraga folket med lögnen om att det gäller försvaret av några demokratiska friheter, vilka i verkligheten redan nu äro allvarligt hotade. Den verkliga antifascismen är emellertid internationalistisk och revolutionär.

Folkfronten omöjliggjorde år 1936 att Frankrike utåt eller inåt kunde slå in på en avgjort antifascistisk kurs. De franska arbetarna ha upphört att reagera. Arbetarnas Spanien har dukat under. Daladier håller alltjämt på att fortsätta och fullfölja Blums verk. Men det är tid för att arbetarna skola slå in på en ny väg, den direkta aktionens väg, den som de franska arbetarmassornas stora syndikalistiska tradition anvisar.

x x x

Antiimperialistisk propaganda.

Den franska SIA-sektionen har upprättat en "försvarsbyrå för kolonifolken", vilken tillkännagivit ett offentligt möte till den 28 april i Paris. Mötet förbjöds av regeringen och de affischer varå mötet annonserades revos ned av polisen.

Vi återge här en del av texten på nämnda affischer, då den är av allmänt intresse och stort värde för den frihetliga propagandan:

"Frankrikes folk! Man inbjuder er att försvara "imperiet" mot fascisternas strävanden. Vet ni hur detta "heliga arv" förvaltas och hur Frankrike "tryggar ordning, välstånd och rättvisa " i imperiet? Vet ni att det stora flertalet - 70 miljoner mänskliga varelser - som bebo detta imperium, inte äro medborgare, utan undersåtar! Vet ni att människorättigheterna, de mest elementära friheterna och till och med rätten att bosätta sig var de behaga, förvägras dem? Vet ni att 90 procent av dem systematiskt hålles nere i okunnighet och äro analfabeter?"

Därefter kräves i manifestet en allmän amnesti för fångarna i Tunis, Marocko, Indokina, Madagaskar, ekvatorial-Afrika o.s.v. "Byrån" förklarar att om Frankrike vill vara en republik, så kan det inte vara ett "imperium" och att det bara finns ett medel: d.v.s. att förvandla det nuvarande imperiesystemet till en federation eller ett förbund av fria folk.

x x x

Händelserna i lägret i Gurs (departementet Basses Pyrenées).

Vi ha nyss mottagit en rapport från en av våra tyska kamrater som är internerad i lägret i Gurs, vilket nu är koncentrationsplats för de f.d. internationella frivilliga i Spanien, som sett sig nödsakade att reagera med kraft mot de bolsjevikiska terroristerna, vilka ännu utanför Spanien söka fortsätta sin dik-

tatoriska politik, som gjort den spanska folkrörelsen så stor skada åren 1936 - 1939.

Ur nämnda rapport citera vi följande fakta:

"Efter Kataloniens fall koncentrerade de franska myndigheterna de internationella frivilliga i två läger, nämligen Argèles-sur-Mer och St. Cyprien. Redan i Spanien hade befälhavarna för de internationella brigaderna formerat två grupper bland massan av de utländska frivilliga: å ena sidan de utlänningar som hade tjänstgjort direkt i de s.k. internationella brigaderna under enbart kommunistisk kontroll och å andra sidan de utlänningar, som varit med i de spanska formationerna. Största delen av dessa sistnämnda befunno sig i lägret i Argèles, de andra kommo till St. Cyprien, där kommunisterna lyckades organisera en rent bolsjevikisk regim, "disciplinerad" enligt totalitära ideal.

Däremot misslyckades i Argèles fullständigt försöken att upprätta de forna Tjeka-chefernas absoluta reglemente, dessa som varit föreståndare för de spanska Tjeka-fängelserna, de stalinistiska bödlarna.

Men då de franska myndigheterna för någon tid sedan upprättade ett nytt gemensamt läger i Gurs, där de forna frivilliga från de båda lägren som nämnts blivit internerade, trodde kommunisterna att deras tid var kommen. Utan att underrätta de internerade i Argèles, anförtrodde de franska myndigheterna den inre ordningens "upprätthållande i det nya koncentrationslägret åt kommunisterna, vilka haft ledningen över lägret i St. Cyprien. Det kommunistiska kommandot förordnade att de tyska kamrater, som tidigare varit i Argèles, skulle isoleras i befintliga baracker, samt vägrade dem rätten att hålla ihop i grupper som bildats i Argèles. Men kamraterna motsatte sig upplösningen av grupperna, flertalet av dem vägrade att lyda denna order och intogo några platser där de kunde förbli samlade i de grupper som de själva hade skapat. Lägrets kommando bebådade repressalier mot dem som opponerade sig. Angreppet från lägerledningen riktade sig särskilt mot dem som intagit barracken n:r 13 och det tillkännagavs att om de vägrade att lämna denna barrack så skulle de berövas förplägnad, vilket också skedde omedelbart. Dessutom lössläpptes en rasande lögnkampanj mot de anti-stalinistiska kamraterna, vilka betecknades som "trotskister", medlemmar av "femte kolonnen", "Gestapoagenter" o.s.v. Trots att denna konflikt endast uppstått mellan de f.d. tyska frivilliga, så funno oppositionsmännen genklang i sin aktion inom många andra sektorer av lägret, och kamraterna erbjödos livsmedel och tobak från många kamrater av andra nationaliteter under det ledningen utestängde dem från förplägnaden och vägrade dem mat.

Till slut vände sig ett 200-tal kamrater skriftligt till den franska lägerledningen för att fordra rätten att organisera sig själva utanför de formationer som bildats under bolsjevikiskt kommando. På "blockadens" tredje dag tillerkändes de rätten att bilda ett eget kompani under ledning av kamrat Werner Schmitt. Denne är en f.d. frivillig, som brutit med sina forna herrar kommunisterna för att göra gemensam sak med sina antistalinistiska kamrater; kommunisterna själva brukade framställa honom som en av de tappraste antifascistiska militanterna. Han har blivit sårad flera gånger och även förlorat ett öga i kriget, och han hade av kommunisterna uppmanats att skriva sina memoarer för att dessa utgjorde en del av bataljonen Andrés historia. I dag är naturligtvis denne samme man en simpel "gestapoagent" ....

Sedan kommunisterna uppnått detta resultat, började de på nytt fruktansvärt sabotage och propaganda mot medlemmarna av det nya kompaniet - med resultat att ett 100-tal kamrater gåvo vika för trycket som utövades mot dem. Det finns i alla fall i den tyska sektionen i lägret i Gurs en stark grupp av f.d. frivilliga, fast beslutna att inte längre tolerera den stalinistiska diktaturen.

Vi måste tillägga att den rapport vi åsyfta är undertecknad av några kamrater av full trovärdighet, vilka vi känna som militanter inom den frihetliga rörelsen sedan lång tid tillbaka. De ha allesammans fyllt sin plikt i Spanien och äro intresserade av att rapporten sprides, så att man i hela världen kan hejda den förtalskampanj som snart kommer att lössläppas mot dem i stalinlakejernas press.

x x x

B E L G I E N.

Första - maj - manifestet.

"Centrale Indépendante Unitaire" (oavhängiga unitära centralen), en oavhängig facklig organisation som har vissa relationer med I.A.A. sedan några år tillbaka, är an av de få grupperna inom den belgiska arbetarrörelsen, som försökt ge ett revolutionärt innehåll åt förstamajmanifestet detta år.

I dess manifest, som riktar sig "till alla exploaterade", läsa vi bland annat:

"I talrika länder har fascismen och kapitalismen, med de socialistiska och kommunistiska ledarnas medbrottslighet, krossat arbetarklassen och infört sin undertryckningsregim.

Faran för krig är nu större än någonsin.
I Belgien går reaktionen över till offensiven.
Våra små friheter börja vackla ..."

Och manifestet slutar med följande paroller:

"Mot alla lönesänkningar, pensionsminskningar etc.!
För höjande av löner och pensioner!
För 8.000 francs årlig pension åt gruvarbetare vid 50 års ålder!
För omedelbart tillämpande av 40-timmarsveckan med samma lön som för 48-timmarsveckan inom alla industrier!
För sänkt pensionsålder och ökad pension åt de gamla!
För en revision av den betalda semestern!"

x x x

FÖRENTA STATERNA.

Åtgärder för den frihetliga rörelsens unifiering.

Vid sidan av I.W.W. (en revolutionär facklig minoritetsorganisation som sympatiserar med I.A.A.) finns det i Förenta Staterna många frihetliga sammanslutningar av olika nationaliteter och tendenser.

En del av dessa höllo en landskonferens den 8 och 9 april, en konferens sammankallad av veckotidningen "Challenge" som efter nära ett års tillvaro redan hunnit bli det engelskspråkiga organet för en stor del av den frihetliga rörelsen i U.S.A.

Vid konferensen voro följande organisationer representerade: De ryska kamraterna (Russian Toilers), italienska anarkistförbundet, judiska anarkistförbundet och "New York Society Group", vilken sistnämnda representerades av en observatör, liksom också "Mohegan Group" och andra grupper, samt slutligen "de frihetliga arbetarnas grupp". Man diskuterade utförligt skapandet av en federation som skulle förena alla landets frihetliga sammanslutningar. Dessutom beslöt konferensen att genomföra ett mera intimt samarbete mellan de båda engelskspråkiga organen "Challenge" och tidskriften "Vanguard". Ett särskilt sammanträde ägnades åt krigets problem, varvid man beslöt fortsätta diskussionen i "Challenges" spalter och att organisera ett nytt möte om samma fråga i New Yorks frihetliga klubb.

x x x

Strejk inom trafikflyget.

Enligt den information som offentliggjorts i den amerikanska IWW:s organ utbröt i mitten av april en strejk, som saknar motstycke i den amerikanska arbetarrörelsens historia. Det rör sig om den första strejken i flygtransportens historia, vilken förts av mekanikerna vid bolaget "Eastern Air Lines", som äger över 20 aeroplan för gods- och passageraretrafik. Den organisation, som etablerade strejken, heter Air Line Mechanics Association - en oavhängig organisation, som inte tillhör någon av de stora centralerna. Sedan 250 mekaniker vid Eastern Air Lines, utan resultat fordrat en löneförhöjning av 10 procent, beslöto de strejka.

Detta företag är det andra i ordningen bland Förenta Staternas större aerotransportbolag.

Enligt tidningen "The Industrial Worker" är det här fråga om en ung, men stark och väl uppbyggd organisation. Fackmännen inom branschen förklara att strejken har en stor betydelse enär mekanikernas uppgift för trafikflyget har åtminstone samma värde som piloternas. Dessutom finns det inte många mekaniker inom det amerikanska trafikflyget och de som finns äro allesammans engagerade - ingen arbetslöshetsreserv! 75 procent av bolagets mekaniker tillhörde fackorganisationen. 160 man deltogo i strejken, under det bolaget försökte hålla trafiken i gång med hjälp av den återstående personalen och några strejkbrytare. Konflikten har berört trafiken mellan New York, Atlanta, Miami, Chicago, Washington, Charleston, Nashville, Memphis och Richmond.

x x x

Offer för lagen mot "den kriminella fackföreningsrörelsen."

Sydkaliforniska sektionen av "American Civil Liberties Union" (amerikanska förbundet för medborgerliga rättigheter), har nyligen organiserat en kampanj för amnesti åt offren för lagen mot "den kriminella syndikalismen". Denna lag utfärdades i staten Californien omedelbart efter världskriget. Efter en hysterisk kampanj i pressen mot "ytterlighetsmännen" anklagades inte mindre än 531 medlemmar av IWW för "brottslig syndikalism" och 128 av dem dömdes till flera års fängelse. I intet enda av dessa fall hade man kunnat bevisa att våld kommit till användning i den fackliga kampen, inte heller någon propaganda för våld har bedrivits av de anklagade som nu dömts oskyldigt.

Dessa människors enda brott bestod i att de voro medlemmar i IWW. Ännu under åren 1930 - 1935 avkunnades åtskilliga domar mot medlemmar av IWW i Californien på grundval av nämnda lag.

Nämnda "Civil Liberties Union" kräver att de offer för denna lag, som ännu befinna sig i fängelse, skola försättas i frihet.

x x x

Ett uppseende väckande dokument.

En borgerlig vänsterorganisation, "La Follette Civil Liberties Committee" har nyss offentliggjort ett sensationellt dokument om de vapen som användas av de amerikanska arbetsgivarna och myndigheterna i klasskampen mot proletariatet.

Dokumentet i fråga handlar om vapenförsäljningen i Förenta Staterna varvid konstateras att nära hälften av alla i gaskrig använda vapen säljas i Förenta Staterna och där köpas av arbetsgivarna inom industrierna, vilka dessutom köpa en avsevärd del av de automatiska vapen som säljas i Nord-Amerika.

Enligt meddelande av nämnda "Civil Liberties Committee" säljes största delen av dessa vapen under de stora strejkerna och även i tider då stora sociala konflikter förestå. Detta bevisar, enligt rapporten, att det inte rör sig om inköp för den s.k. industripolisens reguljära bruk. Dessuom konstaterar rapporten efter en analys av de olika vapen det här rör sig om, att det inte alls är fråga om försvarsvapen: "gevär, kulsprutor, gaskanoner, gasgranater och maskingevär är bland de vapen som inköpas för industribaronernas räkning och kunna endast betraktas som anfallsvapen."

År 1937 köpte "Republic Steel Corporation", för att rusta sig till det årets stora strejk, ensam en stor mängd tårgas. 4 gånger så mycket som landets störste kund på detta område, den amerikanska polisen.

Inköpen av tårgas och andra gaser för de amerikanska arbetsgivarnas räkning under perioden januari 1933 - juni 1937 uppgår till 1.235.312 dollars. Som jämförelse må nämnas att hela staten Ohios nationalgarde under samma period för samma bruk endast förbrukade 20.234 dollars. Ensamt firman Tom Girdler köpte gas för 79.712 dollars.

Rapporten offentliggör också uppgifter om åtskilliga stora bolag. Republic Steel Corporation äger enligt denna rapport 522 revolvrar, 64 gevär, 190 automatpistoler med 5784 motsvarande projektiler, 148 kanoner för utslungande av gasbomber, med 7.030 projektiler. Firman Youngston Sheet Tube Co. har enbart i sin fastighet i Uoungston 453 revolvrar, 369 gevär, 190 automatpistoler och 8 kulsprutor. Dessa sis tnämnda äro av samma modell som användes inom den amerikanska armén.

De stora industribolagen köpa enorma kvantiteter gas. Rapporten uppger följande kvantiteter gas för de viktigaste företagen: United States Steel Corporation 62.028 dollars, Bethlehem Steel 36.173, Youngston Sheet & Tube Co. 28.385, General Motors 24.628, Anthracite Institute 17.457, Good Year Tire & Rubber Co, 16.912.

De firmor som tillverka vapen och gas göra naturligtvis allt vad de kunna för att framkalla tumult och våldsamheter i striderna mellan arbetare och företagare.

Den rapport vi tala om citerar ett brev från en agent för några av dessa firmor, som på tal om en viss konflikt skriver bl.a.: "Jag hoppas att denna strejk utvecklas och mognar och att den blir våldsam, ty jag behöver pengar .... Någon borde ge en uppmaning till Förenta Staternas president att inte försöka hindra alla dessa strejker ..... Det förefaller mig att dessa aktioner skada handeln, d.v.s. vad vår bransch beträffar."

Slutligen nämner rapporten att också stat och kommun för polisens räkning köper betydande mängder gas. Myndigheternas inköp uppgå till 183.633 dollars under ovannämnda period.

Vapen- och gasfabrikerna dra sig inte ens för propaganda, ty enligt rapporten skänka de till och med gas åt myndigheterna. Dylika "presenter" ha mottagits av myndigheterna i Monroe (Michigan) och San Francisco.

x x x

M E X I C O.

Det politiska giftet inom fackföreningsrörelsen.

Vi ha redan upprepade gånger framhållit att arbetarrörelsen i Mexico kommit att bli ett enkelt instrument i händerna på politiker, som icke alls bry sig om de organiserade arbetarnas sociala frågor. Händelserna under de senaste veckorna ge oss ännu en gång rätt.

Enligt vad som meddelas av "Industrial Worker" i Chicago den 22 april har i staden Mexico utfärdats flera manifest mot den nuvarande ledningen för CTM (Confederación de los Trabajadores Mexicanos eller mexikanska landsorganisationen), den stora fackliga organisationen som ledes av Toledano, och undertecknats av talrika till CTM anslutna förbund, vilka kräva att de nuvarande ledarna avskedas och en ny landskongress sammankallas. Enligt den europeiska pressen har det till och med förekommit en gatudemonstration av "anti-toledanister" som skingrades av polisen. Man anklagar Toledano för att ha påtrugat CTM general Manuel Avila Camachos kandidatur till det förestående presidentvalet, utan att rådfråga organisationens medlemmar och mot deras vilja.

Naturligtvis ha de angripna "ledarna" inte varit sena att svara och försäkra att de undertecknade förbunden "inte existera" och att en av ledarna för denna opposition sitter i fängelse som förskingrare o.s.v. Samtidigt har CTM:s regionalkonferens i staten Michoacan också protesterat officiellt mot Toledanos politik och general Camachos kandidatur. Efter vad det förefaller säger "Industrial Worker", så önska CTM:s ledare i Michoacan påtvinga organisationen en annan kandidat nämligen statens guvernör general Magana.

Den frihetliga tidningen "El Obrero Internacional" i Michoacan karakteriserar läget med följande ord:

Vi se i dag i samband med det förestående presidentvalet huru ledare och streber av andra, tredje och fjärde klass börja revoltera mot husbonden Don Lombardo (Toledano) ..." Tidningen i fråga tillägger att dessa strider mellan de fackliga ledarna inte ha något som helst ideologiskt innehåll utan endast äro ett uttryck för det olycksdigra inflytandet från politikerna, vilka begagna sig av fackföreningsrörelsen som ett verktyg för sina egna personliga ambitioner. De olika fraktionerna inom CTM äro varandra likvärdiga och CROM, den andra stora fackföreningscentralen i Mexico, skiljer sig icke från den förstnämnda, då den också har samma karaktär av en "degenererad CGT", som en dag kallade sig anarkosyndikalistisk, för att sedan låta sig föras på avvägar av herrar politiker.

Tidningen slutar med att dra den slutsatsen att arbetarna böra likvidera all verksamhet som utföres av "parasiter på den mexikanska revolutionen", för att ta saken i sina egna händer" för att sluta upp vid det internationella proletariatets sida; IWW i Förenta Staterna och F.O.R.A. i Argentina etc, samt de övriga organisationerna inom I.A.A. i Europa."

Det visar sig faktiskt inför det förestående presidentvalet i Mexiko klart och tydligt vilken enorm fara dessa stora fackliga centralorganisationer utgöra, vilka med avsaknad av varje ideologiskt innehåll och endast utgörande passiva kolosser i händerna på några ledare allt mer och mer övergå till att bli en leksak för de politiska lidelserna i stället för att tjäna den sociala frigörelsen. Så länge detta sakförhållande inte blivit änd-

rat, kommer den mexikanske arbetaren aldrig att vara annat än ett objekt för kommersiella transaktioner, som säljes av sina ledare åt varje utländsk imperialism eller underkastas den importerade nationella fascismen.

x x x

A R G E N T I N A.

"Asylrätten."

Enligt vad FORA:s organ meddelar har den beryktade processen mot de 14 bageriarbetarna i Buenos Aires fått ett värdigt slut genom att den siste kamraten, som satt kvar i fängelse efter det de övriga anklagade frigivits, nu också försatts på fri fot för att utvisas - till Tjeckoslovakien som var hans hemland. Det är fråga om kamrat Francisco Nedujal, som embarkerade i Buenos Aires den 28 mars. De argentinska myndigheterna utlämnade honom direkt till Hitlers bödlar.

Detta är "asylrätten" sådan som den argentinska regeringen förstår den.

x x x

P A R A G U A Y.

Den sociala reaktionen.

"Organizacion Obrera", FORA:s organ, offentliggör en del meddelanden om den fruktansvärda reaktion, som utövar ett oerhört förtryck mot arbetarbefolkningen i Paraguay. Sedan kriget mot Bolivia slutade, råder reaktion i landet. Arbetarna förvägras de mest fundamentala rättigheter, medan bönderna äro de som få lida värst under makthavarnas piska. "Bönderna", skriver tidningen, "gå halvnakna och svälta, de tvingas av statens vapenmakt till 12 timmars arbetsdag och därutöver, utan annan ersättning än påfösarnas skällsord."

Vid stationen Sosa har polisen företagit husundersökningar, hos alla personer som voro misstänkta för att opponera sig mot regeringens godtycke. Arrendatorerna fråntagas sina enkla hyddor bara för att de tillhöra eller sympatisera med Federacion de Agricultores".

Denna organisation kämpar mot förtryck och utsugning i mån av resurser och dess militanter förföljas brutalt samt spärras in i koncentrationsläger. Kamraterna Cuillermo Abbate, Emenegildo Vazquez och Maximo Cerciro ha utsatts för fruktansvärd tortyr i koncentrationslägret, och man vet inte säkert vad deras slutliga öde blivit.

x x x

S P A N I E N.

"Ordning" råder i Barcelona.

Det meddelas till oss att tidigt varje morgon ser man på Barcelonas gator tusentals flygblad som gå ur hand i hand. Väggaffischer med manifest synas t.o.m. mitt på ljusa dagen. Polisen rasar över att inte ha kunnat finna det illegala tryckeriet, som fungerar utan avbrott.

Då och då under nattens tystnad hör man "sången om dynamiten" som handlar om folkets hämnd.

(Ur "Via Libre", New York, 5-V-1939.)

--o§o--

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM I, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM I, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer VII

Stockholm i juni 1939.

EMMA GOLDMAN SJUTTIO ÅR.

År 1886 reste en sjuttonårig flicka från Petersburg till New York. I Rochester lärde hon sömnad och snart var dottern till en judisk köpman från Ryssland proletärflicka i U.S.A.

Samma år demonstrerade arbetarna i Chicago för åttatimmarsdagen den 1 maj. En bomb exploderade. Ett år senare utspelades den stora tragedi, som försatte hela världen i uppror och väckte förbittring bland arbetarna. Man fick aldrig reda på vem som begått attentatet, men de som hade talat för åttatimmarsdagen dömdes till döden och fyra av dem avrättades. Inför domstolen bekände sig de anklagade till anarkismen. En fri, anarkistisk samhällsordning var deras ideal, för det levde och kämpade de, för det dogo de.

Det var den första impulsen. Den väckte en inre oro hos den unga ryskan. I henne bodde de ryska nihilisternas och revolutionärernas ande. Hon lämnade sin familj i Rochester. I New York sökte hon förbindelse med revolutionära kretsar. Den tyske anarkisten Johann Most blev hennes läromästare. Han åtnjöt ett stort rykte. Fördriven från den gamla världen fortsatte han sin propaganda i den nya. I veckotidningen "Freiheit" propagerade han för de anarkistiska idéérna.

Most upptäckte hos Emma Goldman en utomordentlig talareförmåga. Han upptog henne i sin skola, där hon fick utveckla sina talanger. Dittills hade endast livet varit hennes läromästare. Nu kommo också böcker och studier. Hon utbildade sig till talare, studerade sina ämnen och gav sig ut på en propagandaturné. Hennes första föredrag handlade om ämnet: "Åttatimmarsdagen och Chicagoanarkisterna".

I dessa kretsar lärde hon känna Alexander Berkman. Denne yngling från Baltikum var av samma typ. Hans aktion skulle snart bilda epok. I Pittsburg lockoutades år 1892 arbetarna vid Carnegies stålverk därför att lönerna skulle sänkas. De vräktes från sina bostäder, män skötos ned, kvinnor och barn kastades på gatan. Berkman beslöt att hämnas dessa klasskampens offer. I samförstånd med sin väninna Emma for han till Pittsburg, trängde in i direktör Fricks privatkontor och sköt ned honom. Direktören träffades inte dödligt, utan hämtade sig snart från sina sår. Men Alexander Berkman dömdes till 22 års straffarbete!

Under tiden hade Emma Goldman redan blivit bekant som folk-

talare. Den borgerliga pressen sysselsatte sig med "den röda jungfruns" brandtal. Vid en arbetslöshetsdemonstration i New York uppmanade hon de svältande att taga det bröd som vägrades dem ty "envar har rätt att leva". Då dömdes hon till ett års fängelse för uppmaning till våld. I staten New Yorks fängelse i Blackwells Island avtjänade hon sitt straff.

I fängelset fick hon utbilda sig till sjuksköterska. Detta nya yrke lärde hon sig att tycka om. Men hon måste ha ett diplom för att kunna utöva det. Ett år senare finna vi henne därför i Europa. I Wien genomgick hon en kurs för sjuksköterskor och återvände med dubbelt diplom - som barnmorska och sjuksköterska - till Amerika. Hon höll sedan föredrag i England och propagerade också där för den frihetliga socialismens idéer. I London och Paris gjorde hon bekantskap med framstående representanter för den revolutionära arbetarrörelsen. Genom det nya yrket hade hon en lugn borgerlig existens tryggad.

Tusentals andra kvinnor skulle ha valt denna levnadsbana. Men inte Emma Goldman, Hon förblev idealist, driven av sin inre heliga eld. För henne gällde Goethes ord: "Människan skall inte växa upp ur jorden som en svamp och ruttnande försvinna från den plats som frambragt henne, utan att efterlämna något spår av sin levande verksamhet." Hennes förmåga att hänföra sina medmänniskor genom makten av sitt ord förpliktade henne att uträtta något. Hon ställde sig åter i den frihetliga arbetarrörelsens tjänst, hon tjänade folkets kamp för frihet och välstånd. Den amerikanska kontinenten blev hennes verksamhetsfält. Överallt där arbetare kämpa mot sina arbetsgivare, där löneslavar försvara sin existens, där det gäller att skydda människans rättigheter - där finna vi Emma Goldman i främsta ledet. Hennes ord ha en väldig makt, hennes röst vinner gehör. Hon för denna kamp i årtionden.

Kampanjen för avkortning av Alexander Berkmans strafftid blev nu hennes livsuppgift. Hon gav inte efter. Hennes energi och kraft verkade som en elektrisk gnista och spred sig till andra. Den oavlåtliga kampen kröntes till sist med framgång. Efter 14 år - på våren 1906 - blev Berkman frigiven ur fängelset. Hans minnen från fängelsetiden, som framställts i en utmärkt välskriven bok, är ett värdefullt bidrag till revolutionens psykologi.

Det är bara ett kort språng från talarestolen till skrivbordet. Redan under de första åren av sin revolutionära bana arbetade Emma Goldman med i de anarkistiska veckotidningarna "Freiheit" och "Anarchist", bådai New York. Senare utgav hon "Mother Earth", en anarkistisk månadsrevy. Det var den första tidskriften, som propagerade den kommunistiska anarkismens idéer på engelska språket i U.S.A. Många värdefulla bidrag i denna tidskrift riktade den frihetliga socialismens världsbild och fördjupade dess lära. Ett litterärt arbete om det moderna dramat värdesätter naturalismens sociala betydelse hos Zola, Ibsen och Gerhard Hauptmann samt deras betydelse för de breda förtryckta massornas utveckling. I sin bok om "kvinnoemancipationens tragedi" samlade hon argument för den slutsatsen, att kvinnans frigörelse inte kan vinnas eller uppnås med röstsedeln. Andra krafter måste sättas i rörelse, kvinnans sociala ställning i hela dess betydelse måste ställas på nya grundvalar.

Världskriget medförde nya stridsmål: hon upptog dem.

Kampen mot militarismen. Genom bildandet av en antivärnpliktsförening "No-Conscription League", tilldrog hon sig återigen domstolarnas uppmärksamhet och reaktionens hat. I San Francisco dömdes Mooney och Billings oskyldigt till döden och "benådades" därefter till livstids fängelse. Emma och hennes livsvän Berkman visste vilka lidanden som vänta de dömda. Övertygade om bådas oskuld, ställde de sig i spetsen för kampanjen

för domens upphävande.

Med kriget följde en ny våg av reaktion. I segeryran blandade sig fruktan för den ryska revolutionen. Den kapitalistiska världen skyddade sig mot orostiftarna. Anarkisten Emma Goldman var född i Ryssland - hur kan hon våga föra revoltens anda in bland Amerikas arbetarmassor? Ut med henne! I slutet av år 1919 föste man de ryska revolutionärerna ombord på ett fartyg i New Yorks hamn och skickade i väg dem till Ryssland.

x x x

Mitt första sammanträffande med Emma Goldman skedde i Petrograd den 2 maj 1920. Hon fann sig inte till rätta i revolutionens land. Hon sökte friheten, men fann att förtrycket alltjämt existerade - fast i nya former. Det kommunistiska partiet uppträdde som "revolutionens kidnapper". Det upprättade en ny centralistisk stat med färre friheter än som funnos i de borgerliga staterna. Den personliga friheten gällde för "proletariatets" nya diktatorer som en borgerlig fördom.

Emma Goldman ville inte döma ytligt. Hon fick uppgiften att tillsammans med sin Sascha samla ihop materiel till ett revolutionsmuseum. Detta uppdrag gav henne tillfälle att resa genom revolutionens Ryssland i dess helhet. Resultatet blev: i bolsjevikregimens Ryssland har proletariatet ingen frihet. År 1921 gjorde Lenin slut på krigskommunismen genom att införa NEP, den nya ekonomiska politiken. Kronstadtsmatroserna, som inte ville vara med om denna marsch åt höger, "likviderades" tillsammans med anarkisterna och andra vänstergrupper. Deras likvidatör var Trotski (att han själv senare skulle drabbas av samma öde som han berett andra, tänkte han väl knappt på vid den tiden). I revolutionens land fanns ingen tryckfrihet och yttrandefrihet, ingen församlings- och organisationsfrihet. Beprövade revolutionärer förföljdes, deporterades till Sibirien eller drevos med våld ut ur revolutionens land. Det var en lycka att Emma Goldman i rätt tid lyckades lämna det land, som varit hennes drömmars men nu blivit hennes besvikelsers. I hennes bok "My Desillusionment in Russia" talar trots all kritik mot bolsjevikernas statsdespotism ett hjärta som ännu alltjämt klappar för revolutionen ....

Fördriven från sitt adoptivland och utvisad ur sitt fädernesland, vandrar den oförvägna revolutionären genom alla Europas länder. Till hennes föredrag lyssna arbetare och studenter i Tyskland, England, Skandinavien och Canada. Under några år bosatte hon sig i Frankrike och arbetade på sin 1000 sidor starka självbiografi "Living my Life". Det är en stor volym för en bok, men inte för omfångsrik för ett långt liv, så rikt på yttre strider och inre erfarenheter.

Året 1936 medförde en oersättlig förlust för henne - Alexander Berkmans död. Men också ett oväntat hopp: den spanska revolutionen. Tre gånger reste hon dit för att besöka oss. Spanien var till och med för hennes händelserika liv den största upplevelsen. I femtio år hade hon förkunnat frihetens idé och på sin levnads afton skulle hennes utopi bli verklighet! Hon var redan på sitt sjuttionde år. Men hennes kunskapstörst var omättlig. Vi sågo kollektivismen i funktion. I full frihet arbetade man där på att bygga upp en ny värld, nya förhoppningar uppstodo för de förtryckta, en verklig lösning av det sociala problemet banade sig väg. Friheten och solidariteten i revolutionen, som dödats av den ryska bolsjevismen, återupplevde i den spanska anarkismen. Snart lyssnade arbetarna i de kapitalistiska länderna andäktigt till den gamla revolutionära kvinnans hänförda skildringar från de nya förhoppningarnas land.

Madrid belägras av fascisterna, man kan bara komma in i staden från ett håll och det föreligger en fara att förbindelserna kunna bli avskurna. Men Emma Goldman känner ingen fruktan. Med ett ord skingrar hon alla betänkligheter som kamraterna resa då hon uttalar sin önskan att fara till Madrid.

Den frihetliga ungdomen i Madrid vill inte gå miste om tillfället att få se "anarkismens mormor" hos sig. Det var en upplevelse för oss alla, för henne själv också. Hon talade i skymningen om sin ungdoms lysande ideal och om deras snara förverkligande genom denna präktiga spanska anarkistungdom. Unga arbetarkvinnor ha mött upp talrikt. Kanonerna börja tala sitt eget språk.Vi äro alla hotade, ty också bland oss kunna projektiler slå ned och flygbomber kunna komma susande när som helst. Men lyssnare och talare och åhörare levde i detta ögonblick i sin egen värld. "Om vi här segra över fascismen, så börjar en ny frihetens era på jorden för alla förtryckta".

Orden gingo icke i uppfyllelse. Våra fascistiska motståndare voro starkare och bättre beväpnade, och våra demokratiska och socialistiska vänner i andra länder lämnade oss i sticket. Hundratusentals spanska frihetskämpar vänta nu på frihet och bröd i de franska koncentrationslägren. De vänta tills vi göra något för dem.

Kanske talar Emma på sin sjuttionde födelsedag den 27 juni, i det avlägsna Canada, där hon nu befinner sig, om det spanska proletariatets heroiska kamp och tragiska slut. Vi veta att intäkterna och överskotten från hennes föredrag jämte insamlingarna äro bestämda för den spanska fascismens offer. Att detta inte måtte vara den gamla frihetskämpens sista insats, önska anhängarna av den frihetliga arbetarrörelsen i alla länder, det önska framför allt hundratusen av de spanska anarkosyndikalisterna.

Vissheten därom är - det är jag övertygad om - den bästa lyckönskan för Emma Goldman till hennes sjuttionde födelsedag.

A. Souchy.

x x x

Kamrat Emma Goldmans nuvarande adress är:

295 Vaughan Rd, TORONTO, C a n a d a.

Denna uppgift i händelse någon kamrat eller organisation önskar sända en hälsning till henne på hennes 70-års - dag.

x x x

N O R G E.

I Norge är IAA:s sektion - Norsk Syndikalistisk Federasjon, synnerligen svag och dess medlemmar äro så gott som överallt utestängda från arbetsplatserna på grund av den reformistiska fackföreningsrörelsens arbetsmonopol.

Den reformistiska landsorganisationen är däremot numerärt stark. Men dess styrka består huvudsakligast i de enskilda fackförbundens monopolrätt till arbetet i sina respek-

tive fack.

I övrigt äro fackföreningarna bundna till händer och fötter inför arbetsgivarna och regeringen. Förbundsledningarna fungera som arbetsköparnas polis och ser till att länkarna inte brytes.

Under de senaste årens tariffförhandlingar ha medlemmarna i den reformistiska fackföreningsrörelsen praktiskt taget ingenting haft att säga till om. Alla viktiga avgöranden ligga i förbundsledningarnas händer, och i sista instans hos regeringen. Denna omyndiga ställning för medlemmarna i sina egna angelägenheter har vid många tillfällen föranlett missnöje och protester mot ledningen.

Dessa protester äro dock som regel verkningslösa. Regeringens och förbundsledarnas diktatur över medlemmarna är i fullständig konsekvens med fackföreningsrörelsens principiella inställning. De norska fackföreningarna äro nästan utan undantag obligatoriskt anslutna till det socialdemokratiska partiet. Sakta och nästan obemärkt, men så mycket mera effektivt, ha fackföreningarna utvecklats från ekonomiska kamporganisationer till politiska partiorganisationer. De ha mistat sin självständighet samt blivit springpojkar för partiet och därmed för regeringen, vilken är tillsatt av partiet.

Medlemmarnas omyndighet i sina egna organisationer är således en direkt konsekvens av deras underordnade ställning till ett regeringsparti. Detta förhållande har emellertid den stora massan av fackföreningsmedlemmarna icke kunnat fatta, trots att de ofta protestera mot det byråkratiska diktaturväldet och till och med vid en del tillfällen går till olagliga strejker.

Dessa strejker bli dock alltid hastigt nedslagna med hjälp av den fackliga byråkratin, den socialdemokratiska pressen, arbetsköparna och staten i skön förening. Ofta bli även arbetarna ådömda höga böter, vilka arbetsköparna direkt avdraga från arbetarnas löner.

Således blev nyligen en grupp arbetare, för deltagande i en olaglig strejk å Ulefoss Järnverk, dömda till 100:- kr. böter vardera.

Under strejken blev fackföreningen utesluten ur Gjutareförbundet. Men arbetarna på andra platser samlade in pengar och understödde de strejkande så länge strejken varade. Men även mot detta ingriper man. Nyss har en arbetare dömts till 500:- kr.böter, förvandlat till 45 dagars fängelse, för att ha samlat in pengar till Ulefossarbetarna. Han blev dömd efter den beryktade Tukthuslagen, vilken arbetarepartiet lovat att upphäva när de fingo hand om regeringsmakten. Men under de fyra år de nu innehaft denna regeringsmakt ha de inte rört vid lagen.

Då socialdemokraterna övertogo makten skedde detta under parollen: "hela folket i arbete". De gåvo även löfte om avväpning, socialism och en mängd andra stora saker.

På sociallagstiftningens område har regeringen genomfört några sociala reformer, vilka emellertid endast en del av arbetarklassen får njuta fördelarna av, men vilka fördelar de själva få betala. Dessa reformer, understöd vid arbetslöshet och ålderdom, har fackföreningsrörelsen fått betala med att uppgiva klasskampen och överlämna alla åtgärder för framsteg till regeringen och staten.

De små sociala reformer som genomförts av arbetareregeringen ha kostat arbetarna våldsamma förhöjningar av deras skatter och ökade levnadskostnader. Arbetsgivareföreningens

rapportorgan "Arbeidsgiveren" har räknat ut att den norska prisnivån har ökat 10 % mer än den svenska och danska. Denna beräkning tvingar även denna arbetsgivaretidning att erkänna att reallönerna ha sänkts för de norska arbetarna, även under innevarande tid av högkonjunktur. Detta under den tid som arbetarregeringen förvaltat arbetarnas kampkraft.

Högkonjunkturen har för övrigt de norska arbetarna knappast märkt i någon vidare utsträckning. Detta trots regeringspressens ständiga skryt om huru regeringen genom sin "välfärdspolitik snart har kastat all arbetslöshet på skräphögen."

Då den socialdemokratiska regeringen år 1935 kom till makten var det vid landets offentliga arbetsförmedlingskontor inregistrerade 41.435 arbetslösa. Den 15 april i år hade denna siffra sänkts till 30.212. Men då långt ifrån alla arbetslösa anmäla sig på dessa kontor är antalet arbetslösa betydligt högre. För år 1935 räknade regeringsorganen "Arbeiderbladet" med cirka 150.000 arbetslösa i Norge. Efter samma beräkning skulle de arbetslösas antal i dag vara cirka 111.000. Den siffran stämmer säkerligen någorlunda med verkligheten. Och den siffran är ju långt ifrån i överensstämmelse med parollen: "Hela folket i arbete."

x x x

CHAMBERLAIN - EN TYSK KAPITALIST.

Tidningen "Industrial Worker" i Chicago återger delar av en artikel, som publicerats den 14 april i "New York Daily Mirror" och som innehåller en del bevis om de hemliga förbindelserna mellan kapitalistklasserna i de olika europeiska länderna, vilket kastar ett ljus över det som sker bakom kulisserna den gamla i ideologisk förklädnad höljda politiken.

Bland annat skriver nämnda tidningen att "ingen mindre än den brittiske premierministern Chamberlain i egen person är starkt intresserad i den tyska upprustningen, enär hans "Imperial Chemical Industries" äger en stor aktiepost i det tyska "Dynamit-Aktiengesellschaft" och i "I.G.Farben", de båda största trusterna iTyskland vilka tillverka explosiva varor.

Dessutom säger samma tidning att strax före den sista krisen i Tjeckoslovakien förfrågade sig Förenta Staternas inrikesdepartement om den mäktiga brittiska industrifederationen, i vilken åtskilliga regeringsmedlemmar äro representerade, hade utarbetat hemliga handelsavtal med nazisterna, vilket stod i strid mot amerikanska intressen och det angloamerikanska handelsfördraget, vilket Cordell Hull så energiskt underhandlat om.

Här ha vi ett exempel på kapitalistisk moral! Det är på tiden att arbetarna ingripa energiskt för att förhindra att folken fortsätta att tjäna herrar politikers kommersiella intressen.

x x x

IWW:s KONFERENS I CANADA.

IWW-organisationerna iCanada höllo sin sjätte årskonferens i Winnipeg den 17 - 19 april. De förnämsta ärenden som där behandlades voro de som rörde kriget, arbetslösheten och andra frågor av organisatorisk art.

Enligt den bulletin som IWW utger i detta land var denna konferens den viktigaste som hållits sedan denna sektion av iWW bildades, eller sedan år 1931. Tidningarna i Winnipeg framhöllo också den stora betydelsen av denna sammankomst. Sedan konferensens förhandlingar avslutats, anordnade deltagarna ett offentligt möte, vilket enligt vad som meddelats oss var en utomordentlig propagandasucces och besöktes av ett stort antal arbetare i staden.

Konferensen beslöt att organisera instruktionscirklar från Sudbury till stillahavskusten samt att skicka ut organisatörer till alla platser där det var möjligt. Konferensdeltagarna kommo dessutom överens om att uppmana arbetarna till motstånd mot alla imperialistiska krig genom en ekonomisk aktion samt att fortsätta kampen för IWW:s mål - "den industriella demokratin."

x x x

EN SKANDAL I FRANKRIKE.

En fransk deputerad M. Montigny har just offentliggjort ett brev adresserat till Daladier och vari han beklagar sig över att man fortsätter exporten till Tyskland av franska råvaror för att stärka Hitler-Tysklands upprustning. Det är inte första gången som allmänheten göres uppmärksam på detta ödesdigra faktum. Vi kunna även nämna ett som bevisar hur de franska kapitalisterna inte bara hjälpa den tyska fascismen utan också gör allt för att sabotera de demokratiska ländernas politik, som går ut på att upprätthålla en verklig antiimperialistisk hållning.

Det rör sig om den mexikanska oljan. Det är bekant att oljeproduktionen i Mexiko har minskats från 47.000.000 barrels år 1937 till 38.000.000 föregående år samt att exporten av olja under samma tid gått ned från 25 till 15 miljoner barrels. Mexico blockeras av transportbolagen, vilka göra gemensam sak med de forna ägarna till de mexikanska oljefälten. Man vet att Mexiko sett sig nödsakat att sälja olja till Tyskland och Japan. Men - varför köper inte Frankrike mexikansk olja? Tvärtom hjälper den franska regeringen och de franska domstolarna till med att blockera Mexiko och driver landet i de fascistiska staternas armar. I själva verket ha några franska oljeimportörer i Mexiko köpt flera miljoner ton olja, som redan 1938 inkom till Le Havre, där de franska myndigheterna beslagtogo partiet på begäran av "Mexican Eagle", som är ett av de exproprierade bolagen. För senare avgörande av civildomstolen i Le Havre upprätthålles beslaget sedan i oktober 1938 och upprätthålles alltjämt, emedan det rör sig om "stulen" olja. - Så bedriver den franska demokratin sin "antifascism".

(Dessa uppgifter äro hämtade ur n:r 26 av den franska publikationen "Liberation" för den 18 maj.)

x x x

FÖRTRYCKET I SPANIEN.

Vi erfara genom pressen att de fascistiska myndigheterna i Alicante häktat kamraterna David Antona och Eduardo de Guzman. Den förre var sedan år 1936 medlem av nationelkommitten och har varit sekreterare i CNT:s regionalkommitte i Centralspanien samt senast civilguvernör iCiudad Real. Han representerade CNT på IAA:s extraordinarie kongress i Paris 1937. Guzman var redaktör för den djärva tidningen "Frente Libertaria" i Madrid och författare till den bästa bok som skrivits om kriget i Spanien - "Madrid rojo y negro" (Det röda och svarta Madrid).

Vi måste antaga att dessa båda kamrater äro förlorade. Vidare veta vi att i Madrid rasa förföljelserna även mot kända militanters hustrur, som nödgats stanna kvar i landet. Sålunda har kamrat Milagros Toril,hustru till redaktören för "CNT", Garcia Pradas, blivit häktad. Hon hade tjänstgjort som chaufför i CNT:s pressektion.

x x x

ETT OVÄRDIGT ERBJUDANDE.

Genom den spanska SIA-sektionen erfara vi att det i de franska koncentrationslägren nyligen uppslagits ett cirkulär från de franska myndigheterna om frivillig rekrytering av spanska arbetare till Frankrikes kolonier.

Vad ex-milissoldaterna skola användas till är: väganläggningar i det franska Västafrika och franska Ekvatorialafrika. Lönen är 1 franc för officerare och 50 centimes för soldater, plus förplägnad, tobak och kläder. Arbetarna skola vara underkastade en militär disciplin, och inte erhålla några av de rättigheter som löneslavar i allmänhet åtnjuta. De skulle tillåtas att vila sig från kl. 10 f.m. till kl. 4 e.m., för att sedan taga skadan igen på natten.

SIA skriver att kommentarer äro överflödiga och att européer i nämnda områden (Kongo,Dahomey,Elfenbenskusten,Guinea) icke kunna utföra något kroppsarbete samt att till och med rekryterna från Argel del Sur vägra att fara dit.

x x x

U R U G U A Y.

I majnumret av "Edification" utfärdar vår centralorganisation i Uruguay följande paroller, vilka enligt tidskriften böra vara de viktigaste punkterna i militanternas propaganda:

1) I nationellt avseende bör arbetarrörelsen och den frihetliga rörelsen helt samarbeta med varandra i en kampanj mot statens intervention i arbetarnas fackföreningar.

2) I internationellt avseende böra alla vi som äro fria människor, agitera och propagera för de offer som förs-mäkta i det reaktionära och kriminella Frankrikes koncentrationsläger.

Den första av dessa båda paroller är av särskild aktualitet, sedan byggnadsarbetarna i Montevideo haft en strejk iscensatt av bolsjevikerna och som enligt samma tidning fick "en tragikomisk upplösning" för alla arbetare i landet. Men inbillade de strejkande arbetarna att kampen fördes mot de statliga fackföreningarna, men i dag visar det sig att strejkledarna undertecknade ett nytt arbetsavtal på basis av artikel 56 i författningen, vilken säger att fackföreningarna skola vara juridiskt ansvariga och upprätta skiljedomstolar samt icke kunna proklamera strejker utan myndigheternas tillstånd. Det är ett verk av Stalins lakejer.

x x x

FÖRENTA STATERNA.

Man meddelar att i den senaste borgerliga antifascistkäm-

pens land, Förenta Staterna, börja myndigheterna angripa pressfriheten med samma iver som i de totalitära länderna.

Det är åtskilliga publikationer som måste lida av dessa "demokratiska" myndigheters förföljelser. I San Francisco göres existensen omöjlig för en individualistisk anarkistisk publikation "Man", vars utgivare nästan ständigt drages inför domstol. En kommunistisk oppositionstidning "Revolt" i Detroit censureras av posten som försöker sabotera dess distribution till abonnenterna. Organisationen "Civil Liberties Union" har protesterat offentligt mot dessa myndigheternas maktmissbruk och erinrar i sin protest om att samma amerikanska myndigheter redan år 1923 ruinerade den italienska anarkisttidningen "Il Martello" (Hammaren) därför att den italienske ambassadören i New York offentligt hade krävt att denna publikation skulle indragas. I sitt sista tal före kongressen, den 5 mars, hade Roosevelt högtidligt proklamerat principen om den fullständigaste pressfrihet för Förenta Staterna .... Den borgerliga demokratins teori och praktik.

x x x

SÄND PENGAR TILL IAA:s SOLIDARITETSFOND.

I en hel del länder vistas för närvarande en mängd anarkosyndikalistiska flyktingar, som behöva IAA:s stöd. Särskilt är detta förhållandet i Frankrike där vår sektion gör allt för att hjälpa, men ej har de ekonomiska resurser därtill, som äro nödvändiga.

Vi mana alla våra sektioner, alla våra vänner över hela världen att med energi gå in för anslag och insamlingar till IAA:s solidaritetsfond för att IAA därigenom i någon mån skall kunna hjälpa kamraterna inom de länder där resurser saknas för att tillräckligt effektivt kunna hjälpa våra, för fascismens hämnd, flyktande kamrater.

Kamraterna i alla länder måste anse det som sin solidariska plikt att göra allt för att få in pengar till IAA:s solidaritetsfond. Endast genom gemensamt internationellt arbete därför kan ett gott resultat uppnås.

Penningförsändelser adresseras till Internationella Arbetar-Associationen - IAA - Postgiro 155 636, Box 415,STOCKHOLM I. Sverge.

--o0§0o--

I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I. A. A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer VIII

Stockholm i juli 1939.

KAMPEN MOT UPPRUSTNINGEN, KRIG OCH FASCISM.

I en fruktansvärd omfattning pågår kapprustningen mellan nationerna. Mordmaskineriet fullständigas och utbygges med en oerhörd fart. Ländernas folk digna under de stora ekonomiska bördor den vansinniga kapprustningen för med sig, medan samtidigt vapenkapitalismen inhöstar stora profiter på sina omfattande leveranser, av krigsmaterial till de olika staterna.

Världen har blivit liksom ett enda stort dårhus där folken energiskt hetsas emot varandra till blodig kamp för att nedgöra varandra. Dessa folk som ha all anledning att leva i fullständig fred med varandra.

Arbetarklassen och dess organisationer ha flerstädes ryckts med av den intensiva rustningshetsen. Socialdemokrater och kommunister taga verksam del i arbetet för upprustningen och inom de länder där arbetarna inneha regeringsmakten föra dessa arbetareregeringar samma upprustningspolitik som de borgerliga regeringarna.

Inom de s.k. demokratiska staterna ryckes arbetarna med av argumenteringen att upprustningen är nödvändig för att därmed förhindra fascismens vidare utveckling, medan de samtidigt och utan motstånd låta de demokratiska staterna och dess regeringar klavbinda arbetarna och dess organisationer. Strejkrätten avskaffas eller begränsas, yttrandefriheten undertryckes, industrierna militariseras och arbetet, liksom arbetarna själva ställas under krigslagarna. All självverksamhet begränsas, lagar genomföras som försvåra arbetarnas kamp för sina intressen och degraderas arbetarna till enbart statsslavar, fullständigt underordnade statens herravälde. En fascistisk likriktningspolitik tillämpas i en allt större utsträckning och arbetare, tillhörande revolutionära organisationer, drives till svält och umbäranden genom att utestängas från arbetsplatserna.

De demokratiska staterna genomföra på så sätt fascismen och dess frihetsfientliga metoder inom sina egna gränser, samtidigt som de påstå att detta sker för att därmed resa ett starka-

re motstånd mot de fascistiska staterna.

Naturligtvis måste vi bekämpa fascismen. Denna är arbetarklassens fiende n:r 1 just nu. Denna kamp mot fascismen bör dock inte ske genom att ingå någon slags borgfred med kapitalismen och staten, även om denna ikläder sig en demokratisk mask. Vår socialistiska och revolutionära kamp måste vid alla tillfällen vara klart antikapitalistisk, en kamp som även måste rikta sig mot staten, vilken ur frihetlig synpunkt utgör en förtryckande och byråkratisk institution.

Den fulländade krigsapparat som de demokratiska länderna uppbyggt har flerstädes satts i händerna på fascistiskt orienterade officerare. När det verkligen gäller är det tvivelaktigt om dessa med någon större energi gå in för försvar för demokratin. Det är att frukta att dessa, liksom i Spanien, med hjälp av krigsmakten krossa de demokratiska friheter som ännu finnes kvar och inför en klar fascism. Mycket talar för att denna fara inte är utan grund. Genom upprustningen ha de demokratiska staterna på så sätt satt större maktmedel i de fascistiskt orienterade officerarnas händer, vilka maktmedel kunna utnyttjas mot arbetarna.

Så länge världens arbetare sätta sin tro till staterna, till regeringarna, vad det gäller kampen mot fascismen så komma arbetarna alltid att bli lurade. Medan de demokratiska staternas regeringar göra vackra deklarationer om försvar för frihet och kultur mot fascistst aterna, hålla dessa demokratiska länders kapitalister på med att oavbrutet förse de fascistiska staterna med krigsmaterial och alla sådana råvaror fascismen behöver för sin utmanande krigspolitik. Detta måste göras klart för arbetarna i alla länder.

Världens arbetare måste föra sin kamp mot fascism och för sina intressen efter egna linjer. Världsproletariatet måste uppmobiliseras till direkt aktion på det ekonomiska kampfältet, till revolutionära strider mot krigshetsarna av skilda slag.

Militarismen, krigen och fascismen kan endast upprätthållas om världens produktion och dess kommersiella liv helt engageras därför. Det är arbetarklassen i alla länder som genom sitt dagliga arbete helt upprätthåller produktionen och handelsförbindelserna mellan länderna. Världens arbetare måste läras förstå att innehavet därav betyder en fruktansvärd makt som rätt använd kan uträtta storverk.

Fascistst aterna äro i stor utsträckning beroende av handelsförbindelser med andra länder. En hel del produkter måste importeras för att kunna upprätthålla en perfekt krigsapparat. Världens arbetare kunna fullständigt lamslå alla förbindelser med fascistst aterna om de blott få klart för sig vilken oerhörd makt de själva ha i egenskap av producenter, upprätthållare av hela det ekonomiska livet. Och att arbetarna utnyttja denna sin oerhörda styrka.

Samtidigt måste all energi insättas för att söka förmå fascistst aternas egna folk att höja upprorets fana för att slå ned fascisterna och fascismen. Revolutionär direkt aktion av världsproletariatet är den linje som måste följas, ej allians och borgfred med stater, regeringar och kapitalismen.

För denna uppgift måste vi kämpa. Agitera därför och organisera. Vi måste alla gemensamt uppbygga en järnhård anarko-syndikalistisk rörelse i alla länder, en rörelse som vet vad den vill och även vill vad den vet.

Tider som stunda kräva en stålsatt och beslutsam ar-

betarklass, en arbetarklass som inte är rädd att offra sig när det gäller världsproletariatets ofrånkomliga strävanden i kampen för frihet och socialism.

Sekreteraren.

x x x

SITUATIONEN PÅ KUBA.

Från en kamrat på Kuba har IAA:s sekretariat erhållit en längre redogörelse för förhållandena inom arbetarrörelsen därstädes samt för de förutsättningar som finnas för den frihetliga rörelsen att återigen göra sig gällande.

Här, som i så många andra länder, har den kommunistiska rörelsen under en följd av år haft ett visst dominerande inflytande. Ett inflytande som dock fört arbetarna ut på den borgerliga politikens gungfly i stället för att samla klassen till verklig revolutionär kamp inom och genom de ekonomiska organisationerna. Emellertid börja arbetarna nu att få upp ögonen för kommunisternas frihetsfientliga och skadliga verksamhet och därmed bli också förutsättningarna för anarko-syndikalistisk aktivitet och organisation så mycket större. Vad som fordras är organisatörer och agitatorer, samt medel för detta organisationsarbete.

Vi återgiva här nedan utdrag ur omnämnda redogörelse från Kuba:

Arbetarrörelsens första ansatser på Kuba gingo i frihetlig riktning. I alla de konflikter som landets proletariat hade att utkämpa mot kapitalistklassen och staten, framträdde alltid den revolutionära andan, även om det icke existerade något äkta revolutionärt klassmedvetande, med undantag för de personer som ledde rörelsen. Trots allt detta skulle man kunna påstå, att den frihetliga uppfattningen allmänt talat fått ett djupt rotfäste bland landets infödda arbetare. Bärarna av denna rörelse ha mestadels varit kamrater som kommit från andra länder, särskilt från Spanien. Det är rätt och billigt att erkänna, att de ansträngningar och bemödanden de gjort äro värda att nämnas - fastän man enligt vår mening icke tagit med i beräkningen en serie omständigheter av avgörande betydelse då det gäller att intressera de kreolska arbetarmassorna för våra idéer. Kanske har därtill bidragit också andra faktorer av övervägande psykologisk art, men säkert är att där det bedrives en verksamhet av den omfattning som kampen här antagit, där bör åtminstone finnas en allmän atmosfär och någon benägenhet att fortsätta striden. Det är nödvändigt att framhålla att vid de syndikalistiska striderna, när dessa kommit till stånd ha dessa många gånger misstolkats och trots det allmänna accepterandet av de syndikalistiska kraven inom rörelsen, som kulminerade i skapandet av Kubas nationella arbetarfederation (Confederación Nacional Obrero de Cuba) så är det säkert, att denna övertygelse icke fanns bland majoriteten av representanterna för de arbetarorganisationer som konstituerade densamma. De sympatier som visats för dessa krav voro nästan en trogen återspegling av den spanska rörelsen. I och med tyrannen Machados erövring av makten raserades emellertid det kubanska proletariatets landvinningar och skapelser, vilket skedde hastigt och nästan utan något motstånd.

För att sprida allmän skräck bland arbetarna var det tillräckligt att några av de mest framstående ledarna ljöto en

våldsam död för regeringsbödlarnas hand - detta var tillräckligt för att det som redan utgjorde en stor nationell organisation skulle upplösas till intet. Den var svagt uppbyggd, utan inre styrka och utan verklig konkretisering av det verkligt revolutionära proletariatets social-ekonomiska problem och mål. Den lätthet varmed denna organisation slogs ned, utan att det märktes mer än svaga och isolerade försök till motstånd, visar mycket tydligt att den icke hade mycket av ett verkligt revolutionärt innehåll.

Under den period som omfattas av Machado-diktaturens åtta år innästlade sig de element, som följde de bolsjevikiska metoderna och projekten, omärkligt i de fackliga ledningarna innan man - med några ytterst få undantag - gjorde ens ett allvarligt försök att förebygga detta. Efter Machados fall (1933) och trots notoriskt svek och en föga hedrande taktik - såsom den att ha deltagit i vissa val (1932), som hela folket avvisade, samt dagtingat med tyrannen Machado under de sista dagarna av hans regering - trots detta var det de som i allmänhet behärskade landets arbetarrörelse under de oroliga dagar som föregingo Machadodiktaturens snabba fall. Medan de kunde ha uträttat mycket genom att möta situationen med mera öppenhet och ärlighet samt en fast vilja att göra någonting, så stannade det hela vid en ständig agitation utan innehåll och utan proletära mål, varvid partiets intresse dominerade ensamt och uteslutande.

Gentemot dessa det kommunistiska partiets fel och brister stodo endast anarkisterna, en ung rörelse som började göra sig märkbar år 1930 under "Ateneo Populars" fana. Allt begånget förräderi avslöjades och drogs fram i dagsljuset.

Så förlorade bolsjevikerna anseende i landet, men då de förfogade över tillräckliga ekonomiska resurser och visste hur de skulle anpassa sig efter förhållandena gjorde de en svängning åt höger och ägnade sig med liv och själ åt försvaret av en situation som de i likhet med hela befolkningen förut våldsamt bekämpat: den så kallade septemberkuppen som var av militär natur och hade överste Batista i spetsen. Dennes regering - ännu existerar en civil representation, d.v.s. parlament och exekutiv som var verksam efter Machados fall och faktiskt voro militären situationens verkliga herrar - var lika tyrannisk som sina föregångare, eller ännu mera än så. Yttre och inre politiska skäl förmådde Batista att acceptera det kommunistiska partiets samarbete, men därtill är att märka, att kommunisterna aldrig deltaga i en aktion som inte precis överensstämmer med regeringens, särskilt Batistas, intressen. Därigenom ha de fått tillräckligt med pengar för att finansiera sina pressorgan och för att bestrida alla utgifter för bearbetande av opinionen i landet, särskilt bland arbetarna och bönderna, i och för politiskt stöd åt Batista.

Så skapades till sist den ryktbara Confederación de Trabajadores de Cuba eller C.T.C., en facklig centralorganisation under ledning av proletariatets mest kända män och tillsammans med det kommunistiska partiets ledare.

Den första maj ägde en demonstration rum, som organiserats av C.T.C. och den utgjorde en grotesk parodi på vad stunden krävde. Bland de krav som framfördes på stora standar fanns också ett krav på betalning av några skuldförbindelser till amerikanska bankirer, vilken skuld åsamkats av Machados regering och som hela folket, inklusive många statsmän, ansett som olaglig. Men detta skedde därför att överste Batista tiggt sig till ett lån på 50.000.000 av Förenta Staterna. Andra förordade en fri och suverän konstitution, d.v.s. en öppen politik som tillåter ockrarna av alla slag att hugga för sig. Men det som på grund av sin ovanlighet särskilt frapperade allmänheten, var några som begärde att arbetarna skulle få arrangera en kapp-

löpning, enär man tycks ha erbjudit C.T.C. en sådan tillställning till förmån för organisationen. Detta är verkligen löjligt.

För några dagar sedan hölls ett protestmöte i en park i denna stad, det riktade sig mot ett beslut av högsta valdomstolen, som förklarat åtskilliga politiska partier - däribland kommunisternas - olagliga. Därvid krävdes kategoriskt att C.T.C. också skulle deltaga i politiken och kämpa på den politiska arenan. Detta föranledde ett aktivt ingripande av vissa personer tillhörande fackföreningarna vilka opponerade sig mot metoder, som lovprisas av bolsjevikdiktaturens och kapitalismens banérförare.

För närvarande bedriva våra kamrater sin verksamhet inom vissa arbetarorganisationer. Det är huvudsakligen ungdomar, som ha föga erfarenhet i kampen, men äro besjälade av en god vilja. På den framgång detta arbete får, beror i främsta rummet den anarkosyndikalistiska rörelsens framtid på Kuba. I själva verket sakna vi organisationskunnigt folk då sådana icke finnas måste man utbilda och skola dem.

Kort sagt: man kan icke neka till att det här i landet finns goda förutsättningar att utveckla en anarkosyndikalistisk kamp, men vad vi behöva är män med vilja och förmåga för dylika uppgifter.

x x x

S V E R G E.

MOT GENERALERNA OCH RUSTNINGSJOBBARNA.

Under ovanstående praoll har IAA:s sektion i Sverge, SAC, tillsammans med Kvinno- och ungdomsförbunden därstädes igångsatt en omfattande propagandakampanj. Manifest, upprop, tidningar skola i massor spridas samt ha organisationerna gått in för att söka få till stånd en mängd stora opinionsmöten runt om i landet.

Nyss har svenska regeringen förklarat för Hitler att Sverge inte på något sätt känner sig hotat men likväl har upprustningen stegrats med en fruktansvärd fart. Militaristerna pressa den av socialdemokraterna behärskade regeringen till det ena stora anslaget efter det andra för militära ändamål och vad som värre är, en stor del av arbetarklassen har dragits med i militarismens och nationalismens fruktansvärda häxdans. De socialdemokratiska och kommunistiska organisationerna och dess medlemmar ha kraftigt engagerat sig för den oerhörda upprustningspolitiken.

I det inledningsmanifest för den påbörjade opinionsrörelsen som de svenska kamraterna utsänt säges bland annat följande:

"De pågående upprustningarna kunna icke vara ett värn mot kriget och fascismen, icke ett skydd för demokrati och oavhängighet, då ledningen av den militära maktapparaten kommer i händerna på en reaktionär och profascistisk officerskår, där den blir en fara för arbetarklassens alla fri- och rättigheter. Försvarets demokratisering kan redan nu karakteriseras som en hundraprocentig bluff. Varken ovanifrån eller underifrån ha några nämnvärda försök gjorts

att förvandla den kapitalistiska statens försvar till folkets. Regeringen låter de fascistiska officerarna sitta kvar på avgörande kommandoposter och har icke ens allvarligt sökt förverkliga en i och för sig tvivelaktig nyordning av officerskastens rekrytering. De penning- och manstarka arbetarorganisationerna ha blivit verksamma för att popularisera militarismen, men göra ingenting för att knyta militärpersonalens stora massa till arbetarklassen och de folkliga massorganisationerna, trots att detta är den både viktigaste och mest utsiktsrika demokratiseringsaktionen.

Vi konstatera att Sverges frihetsälskande folk är föremål för ett jättebedrägeri från statsmakternas och militärmyndigheternas sida och mana arbetarna och andra att samman med oss resa en opinionsstorm mot den pågående upprustningen, mot den påbörjade militariseringen av landets kvinnor, mot de planerade beredskapslagarna som i krigstid komma att förvandla hela den arbetande befolkningen till statsslavar, lagar som sätta demokratin ur funktion och konstituera den diktatur som vi genom upprustning skulle skydda oss emot.

Intill dess upprustningen bringats att upphöra ställa vi parollen om kamp för följande krav:

1. Den nu i det enskilda profit- och upprustningsintresset inledda fördyringen av förnödenheter genom nya tullar, nya acciser bringas att upphöra.

2. Skatteökningarna i anledning av upprustningsanspråken läggas helt och odelat på de bärkraftiga i samhället, på storföretag och bolag.

3. Statsmakternas uppgörelser med upprustningsindustrien bringas till full offentlighet samtidigt som ordentliga åtgärder för ett beskärande av rustningsindustrins profiter vidtagas.

4. Garantier skapas för att de värnpliktiga och de partiellt mobiliserade årsklasserna återfå sina anställningar vid utryckningen, att de under tjänstgöringen tillerkännas en avlöning som står i paritet med de löner arbetarna erhålla i den öppna marknaden och ger dem möjligheter att försörja de av dem beroende utan anlitande av fattigvård och andra hjälpinstitutioner. Man kan icke tillämpa tvenne principer: enligt beredskapslagarna lämna full ersättning för egendom men icke lämna ersättning för de egendomslösas personliga offer.

Vi mana Sverges arbetare:

Sätt stopp för rustningsraseriet!

Sätt stopp för de stigande levnadskostnaderna!

Sätt stopp för den reaktionära utvecklingen i riktning mot statstotalism och fascism!

Slå vakt kring frihet och fred!"

x x x

EN CENTRAL STUDIEKONFERENS I SVERGE.

På SAC:s senaste kongress beslöts att en central studiekonferens skulle med organisationens stöd ordnas varje sommar.

Till densamma skulle organisationerna inbjudas att sända deltagare.

Den första studiekonferensen har nu gått av stapeln. Den hölls i Stockholm under dagarna den 26 juni - 1 juli och i densamma deltogo ett 30-tal deltagare vilka erhållit stipendier från sina organisationer.

Det var ett omfattande program deltagarna hade att genomgå. Under studiekursen höllos inte mindre än 26 föreläsningar av tillsammans 14 olika föreläsare.

Bland de ämnen som avhandlades kan följande nämnas:

1. Kapitalismens utveckling på industriellt och kommersiellt område fram till vår tid.
2. Storbolag, truster och karteller inom näringslivet.
3. Statens ekonomiska politik.
4. Syndikalismens socialpolitiska och ekonomiska program.
5. Anledningen till fascismens uppkomst och utveckling.
6. Syndikalismens ställning till kapitalismen och staten.
7. Syndikalismens ställning till demokrati och fascism.
8. Syndikalismens ställning vid krigsutbrott.
9. Lärdomar av Spanienkriget.
10. IAA och dess möjligheter att vinna utbredning.
11. Anledningen till SAC:s bildande, dess utveckling fram till vår tid.
12. SAC:s närmaste uppgifter.
13. SAC och arbetsmarknadslagarna.
14. Studiearbetet.
15. Medlemsvården inom SAC.
16. Kassörs- och revisionsteknik inom organisationerna.
17. SAC:s agitationsorgan, ekonomisering och arbetsmetoder.
18. Skriftlig och muntlig propaganda, en agitators uppgifter.
19. Konsten att utarbeta och hålla föredrag.
20. Underhandlingsteknik och arbetsavtalens innehåll.
21. Registret.

Dessutom en del föreläsningar om en del sociallagar och dess verkningar för arbetareklassen.

Som man finner ett gediget och omväxlande program och syftet med studiekonferensen var att undervisa deltagarna i teoretiska, taktiska och organisatoriska problem.

x x x

A.C.A.T. REORGANISERAD.

I överensstämmelse med alla kamraters önskan i det Latinska Amerika har den amerikanska kontinentens arbetareassociation bestående av IAA:s sektioner i det latinska Amerika nu reorganiserats. Sedan våra organisationer på denna kontinent kommit överens härom, har sekretariatet - som senast befunnit sig i Chile - överflyttats till Argentina, där det skall ha sitt nya säte i Buenos Aires. Där kommer det att arbeta provisoriskt tills dess den kontinentala kongressen kommer till stånd, vilken är organet som har att besluta om allt som rör

ACAT:s arbete och sekretariatets säte. Kongressen är under förberedande och kommer att sammankallas så snart omständigheterna tillåta det.

Vid detta tillfälle vilja vi fästa uppmärksamheten på det faktum, att i maj månad detta år hade tio år förflutit sedan ACAT:s konstituerande kongress ägde rum. ACAT hade och har alltjämt till mål att förverkliga ett intimt samarbete mellan alla revolutionära syndikalistiska krafter i det spanska och portugisiska Amerika. Nio länder anslöto sig vid starten: Argentina, Bolivia, Costa Rica, Brasilien, Guatemala, Mexiko, Paraguay, Peru och Uruguay. Vartill kom Chile år 1932, då det reorganiserat sina organisationer efter den ibanistiska terrorperioden.

Under tiden för sin funktion har ACAT utvecklat en högst betydande verksamhet. Den har måst kämpa mot alla fiender till den sociala frigörelsen - reformismen, bolsjevismen och diktaturen. Dess förste sekreterare, kamrat Emilio López Arango, föll för mördarehand. I september 1930 led ACAT ett hårt slag genom Uriburis kupp i Argentina, vilken drev tusentals aktiva militanter inom FORA i landsflykt eller i döden. Sekretariatet nödgades flytta över till Montevideo i Uruguay, varifrån det sedan förflyttades till Chile 1932.

I en del länder äro ACAT-organisationerna helt eller delvis illegala, på grund av de där upprättade diktaturerna, som stå mer eller mindre under inflytande av utländsk imperialism. För närvarande märkes dock inom alla sydamerikanska syndikalistiska organisationer en växande aktivitet och en fast önskan att driva fram den verksamhet som påbörjades år 1929 och delvis förstörts av diktaturerna.

FORA:s organ "Organización Obrera" skriver i sitt majnummer:

> "I betraktande av den allt mer trängande nödvändigheten som kräver ett återuppbyggande av arbetet på kontinenten och inför det statsvanvett som i marxismen har sin obetingade medhjälpare, inklusive tillämpandet av för arbetarrörelsen fördärvliga åtgärder genom upprättande av statliga fackföreningar, paritetskommittéer och obligatoriska skiljedomstolar, rusta sig Amerikas arbetarorganisationer för att åter göra ACAT till ett centrum för rörelsen, och skrida till aktion med större iver och entusiasm, i det de tro att möjligheterna för våra idéers utbredning bli allt större då allt flera börja inse våra idéers styrka."

x x x

SÄND PENGAR TILL IAA:s SOLIDARITETSFOND.

I en hel del länder vistas för närvarande en mängd anarkosyndikalistiska flyktingar, som behöva IAA:s stöd. Särskilt är detta förhållandet i Frankrike, där vår sektion gör allt för att hjälpa, men ej har de ekonomiska resurser därtill, som äro nödvändiga.

Kamraterna i alla länder måste anse det som sin solidariska plikt att göra allt för att få in pengar till IAA:s solidaritetsfond. Endast genom gemensamt internationellt arbete därför kan ett gott resultat uppnås.

Penningförsändelser adresseras till Internationella Arbetar-Associationen - IAA - Postgiro 155 636, Box 415, STOCKHOLM I. Sverge.

x x x

MARIANO R. VAZQUEZ.

Mariano R. Vazquez, CNT:s sekreterare och en av de mest inflytelserika militanterna inom den spanska anarkosyndikalismen från 1936 till 1939, har drunknat i Paris vid badning. Denne man, som i tre år stod på en post av historisk betydelse, blev bara trettio år gammal. Vissa teoretiker ha velat framställa den spanska anarkosyndikalismen som ett rudiment av den spanska arbetarrörelsen från förra århundradet och en sak för gamlingar. Men just Vazquez var en av dess mest typiska representanter: den revolutionära syndikalismen i Spanien var och är en rörelse för den kraftfulla, sunda och löftesrika spanska ungdomen.

Vazquez´ liv och arbete i rörelsen var tio år av spänd aktivitet. Kraftig, energisk och ordkarg som en spansk byggnadsarbetare var han CNT:s borne militant. Redan under Primo de Rivera måste han gå i landsflykt. Till full verksamhet kom han då CNT efter monarkins fall omorganiserades. Han var upprepade gånger sekreterare i Barcelonas byggnadsarbetaresyndikat - och det innebar motsatsen till en lugn byråkratisk tillvaro. En revolutionärt framträdande aktion var den stora byggnadsarbetarestrejken i Barcelona 1934. Han tillhörde den lilla skara som en gång försvarade byggnadsarbetarsyndikatet i 5 timmar mot polisens angrepp för att ge sig först då ammunitionen var slut. Fem års facklig kamp under republiken: under denna tid blev Vazquez häktad sex gånger och inalles tillbragte han av dessa fem år 29 månader i fängelse. Då den fascistiska revolten utbröt, var han just regionalsekreterare inom den katalanska CNT. En av de ledande männen i gatustriderna, blev han efter en kort tid vald till sekreterare i CNT:s nationalkommitté.

Endast hans absolut oförstörbara livskraft skyddade honom för sammanbrott dessa år. Han ombesörjde de enklaste och grövsta kontorsarbeten, han ledde det organisatoriska arbetet, han presiderade vid alla konferenser, han var initiativtagare och ständig medarbetare vid hela det ekonomiska planläggningsarbetet inom organisationen, han förhandlade med ministrar, politiker och militärer, han höll ständigt i hela landet uppsikt efter högern, han plägade hänsynslöst uppsöka varje fara och utsatte sig därvid alltid på det mest skoningslösa sätt. Hans kännedom om förhållandena i Spanien var enorm. Emellanåt reste han till utlandet, representerade CNT på IAA:s kongresser och annorstädes, han förde en omfångsrik korrespondens med både nationell och internationell diskussion om rörelsens taktiska frågor. Han var författare till samtliga viktiga manifest, cirkulär, resolutioner och redogörelser från CNT.

Därvid var han av en helt enkel, nästan primitiv konstitution. Han begagnade inte många ord. Hans talade och skrivna satser voro korthuggna och kärnfulla. Och även i den interna diskussionen, som ofta var hård och full av ömsesidiga förebråelser, förblev han alltid den respekterade kamraten. Ingen kunde ju frånkänna honom hans utpräglade ansvarskänsla och envar såg att han arbetade, arbetade för tre, för sex, för tio.

För övrigt vore det alldeles felaktigt att driva någon kult med honom efter hans död och framhäva honom mer än de andra CNT-kämparna. Tvärtom! Det bästa som kan sägas om Mariano R. Vazquez, är att han inte var något annat än av samma virke som några tiotusentals revolutionära spanska arbetare äro gjorda av, vilka alltid utgjorde sin klass´ avantgarde och genom sin prestation den 19 juli 1936 t.o.m. blevo världsproletariatets avantgarde. Ingen lucka finns där han försvann. Lika litet som Durruti efterlämnade någon lucka. Ty här rör det sig om en revolutionär folkrörelse, som inte är beroende av

byråkratier. Just detta bevisar ju Vazquez' eget liv.

Hans verksamhet under åren 1931 till 1939 var övervägande organisatorisk. Trots detta tillkommer honom också en betydelse för den spanska anarkosyndikalismens fortsatta andliga och aktiska utveckling.

År 1934 formulerade Orobón Fernández grundvillkoren för kampen mot fascismen, han krävde en arbetarallians mellan de båda fackliga riktningarna i landet (CNT - UGT) och drog upp grundlinjerna för en konstruktiv socialistisk plan för den gemensamma antifascistiska kampen. Orobón dog strax före fascistrevolten. Vazquez var den som verkställde hans testamente.

Han såg klart den spanska antifascismens sociala betydelse, Spaniens socialt skapande uppgift, och han såg också klart de gränser som äro dragna för det i kampen förverkligade experimentet. Alliansen CNT - UGT skulle konsolidera och rädda folkrörelsens socialistiska innehåll. Samtidigt bjöd den organisatoriska garantier för den militära segern. Det var hans idé. "Våra främsta motståndare äro kommunisterna", sade han därför på IAA:s kongress 1938, "ty moskvamännen ha varit de farligaste och mest avgjorda motståndarna till den socialistiska omvälvningen i Spanien". Därvid insåg han trots allt nödvändigheten av ett samarbete med alla andra antifascistiska riktningar och var fullt medveten om den motsägelsefulla situationen. Den kunde endast mötas med ökat ansvar och ett konstruktivt program på lång sikt, med historiskt perspektiv.

"Den fackliga alliansen. Vi beslöto den på kongressen i Zaragoza 1936 och ha ännu inte uppnått den", sade han i september 1938. "Om vi en dag i vredesmod skulle ha sagt: vi förlora tid bara, de andra vilja inte, vi förstå inte varandra, låt oss börja något annat ..... huru lätt hade inte då allt gått förlorat! Vi höllo ut". I mars 1938 hade undertecknandet av en pakt mellan CNT och UGT efter Kataloniens avspärrande från Centralspanien den bekanta, oerhörda verkan av ett moraliskt återupprättande av folket i den förtvivlade situationen. Därpå hänvisade Vazquez, det var för honom ett uppbyggande arbete. Så måste det arbetas vidare. Inget fiasko skulle föranleda kamraterna "att draga sig tillbaka i elfenbenstornet omgivna av böcker ..." "De revolutionära landvinningarna försvaras inte med ord, utan med arbete". På de katalanska fackföreningarnas kongress 1937 sade han: "En regelrätt sammanslagning med UGT intresserar oss inte." CNT skulle också i alliansen förbli representant för sina idéer, för sin sak. Men: "Vad vi måste göra är att tränga undan partierna och göra de båda fackliga riktningarna förhärskande."

IAA skulle för honom vara inspirerad av samma anda som CNT. Tre ting fordrade han av den: "Organisatorisk makt, ideologiskt innehåll och kampanda." I "Internationalen" (Paris) utlade han i oktober förra året sin mening om den revolutionära syndikalismens internationella rörelse. Han vände sig mot sekterismen, mot auktoritär-uniformerade riktlinjer, han var för anpassning efter förhållandena i varje land, för praktiskt organisatoriskt arbete. "Det första slag världsproletariatet har att utkämpa på sin frigörelses väg är mot fascismen och imperialismen." Vi gå mot ett samhälle utan klasser, socialiseringen av den sociala rikedomen och produktionsmedlen."

Det slag som han talar om började i Spanien. Den unge byggnadsarbetaren från Barcelona ställdes av de sina på en ansvarsfull post i denna drabbning. Han stannade kvar där till slutet. Då regeringen redan för flera dagar sedan hade flytt från Barcelona var han kvar bland kämparna på bergen fram-

för staden, och manade dem till motstånd. Först med de sista lämnade han staden för vilken han hade kämpat ett kort, men intensivt liv. En sista hälsning till vår käre Mariano! De spanska arbetarna komma att fortsätta på hans väg!

x x x

F R A N K R I K E.

Protest från CGT:s fackorganisationer.

Den "radikalsocialistiska" reaktionen i Frankrike framkallar protester från arbetarklassen. För icke länge sedan dristade sig landets myndigheter att fira 150-årsminnet av revolutionen år 1789, vilken gav mänskligheten proklamerandet av människans rättigheter - dessa rättigheter som i dag systematiskt upphävas av regeringen Daladier. Men vi märka att förbittringen mot regeringens tilltag kommer från alla håll. Också inom CGT reser sig arbetarnas revolutionära samvete för att vända sig öppet mot den nya reaktionen.

Typografföreningen i St Etienne har antagit en resolution, som riktar sig mot Daladiers politik, vilken framlades av nämnda organisation på CGT:s distriktskongress för departementet Loire. Denna resolution säger bland annat:

"Syndikalismen är kallad att bevara folkets anda av år 1789 ... Kongressen uttalar sin förbittring inför det faktum att Frankrike tvärtemot 1789 års principer småningom håller på att införa diktatur och höjer sin protest mot

det effektiva undertryckandet av strejkrätten,
mobiliseringen av arbetarkrafterna, förspelet till en arbetstjänst av fascistisk typ,
undertryckandet av föreningsrätten,
undertryckandet av pressfriheten (indragandet av tidningen "SIA", de oavhängiga socialisternas organ "Juin 1936"),
häktandet av kamraterna i "SIA" och många andra strejkande av den 30 november 1938. "

x x x

REAKTIONÄRERNA FÖRÖLÄMPA DE SPANSKA FLYKTINGARNA.

I "Le Temps" för den 13 juni och i andra reaktionära franska tidningar offentliggöres ett öppet brev, adresserat till konseljpresidenten och vari krävas energiska åtgärder mot flyktingarna.

Författaren till brevet skriver: "Många av flyktingarna ha i Spanien fört en eländig tillvaro och skulle nu där nödgas leva ett torftigt och eländigt liv, under det de i Frankrike åtnjuta en gästfrihet som icke fordrar någon arbetsplikt. Det är begripligt att de föredraga den bekväma tillvaro Frankrike erbjuder dem framför risken av en mödosammare tillvaro i Spanien. De äro ännu mera begägna att förlänga sin vistelse i Frankrike på grund av en systematisk och ofta lögnaktig propaganda som söker skrämma dem för den risk de kunna löpa genom att återvända till sitt land.

Enligt denne herre stanna flyktingarna i Frankrike

endast därför att de befinna sig "under trycket av" vissa organisationer, vilka förneka det "nya Spaniens" härlighet. Sedan talar författaren till brevet om de faror som skulle bli följden för det franska näringslivet, ifall dessa spanska element införlivades med Frankrike, och slutar med att säga att "brottslingarna, anarkisterna och de som icke kunna aklimatiseras som icke kunna utvisas och, om de utvisas, drivas tillbaka av Spanien, böra skickas till den avlägsnaste kolonin fortast möjligt."

x x x

S P A N I E N.

Terrorn i Spanien.

Tidningen "Independent News" har i dagarna offentliggjort fasansfulla detaljer om den terror som utövas av Francobödlarna i provinsen Gerona (Katalonien). Till och med den 23 april hade ungefär trettio exekutioner ägt rum enbart i provinsens huvudstad enligt o f f i c i e l l a uppgifter. I verkligheten räknas antalet exekutioner till över 200. I fängelserna funnos den 23 april mellan 180 och 200 dödsdömda. Exekutionerna verkställes ute på kyrkogården. Den först arkebuserade i staden var kamrat Angosto, militant i CNT och försäljare av "Solidaridad Obrera." Man har också arkebuserat historikern Carlos Rahola, en katalansk autonomist utan parti, och Armengel, ledare för den katalanska vänstern ("Izquierda"). Malaret, Vidal och Rovira, som också voro medlemmar av denna organisation, ha "försvunnit". Dessa tre voro kända industriidkare. Hustrun till prof. Balari har också dömts till döden. Det totala antalet häktade i staden Gerona uppgår till omkring 2.000 (bland en befolkning på 23.000). En kaféinnehavarinna har dömts till sex års straffarbete därför att hon tillåtit att i hennes lokal utdelades livsmedelspaket från Perpignan. Många häktade ha förts till Barcelona och största delen av dem saknas vidare underrättelser om. Ekonomiskt och politiskt råder det mest fullständiga kaos som kan tänkas i provinsen Gerona.

x x x

Ett talande brev.

"SIA" Paris för den 8 juni - vilken tidning åter fått lov att utkomma - publicerar ett rörande brev, som på särskild väg har nått fram till Frankrike. Det kommer från Alicante och dess författare är känd. Det har följande lydelse:

"Alicante den 28 maj.
Till hjälp, franska kamrater!

Hjälp oss, innan tusentals kamrater som ännu leva också ha bragts om livet! För många antifascistiska militanter ha redan måst duka under sedan Madrids fall, alltför mycket blod har flutit överallt i Spanien sedan januari månad, för att världen icke skulle resa sig med ett skrik av fasa och medlidande, som injagar fruktan hos mördarna och tvingar dem att reflektera och upphöra med sina fruktansvärda och orättvisa exekutioner!

De våldföra sig på kvinnor och ungdom, de tortera barnen för att få veta var anförvanten eller vännen håller sig gömd.

Ni fransmän, ni ha haft Kommunen och dess blodiga

undertryckande. För oss spanjorer upprepas tjugofem gånger värre de mot Kommunen begångna brotten! Och det finns ingen möjlighet för oss att undkomma över gränsen - havet och gränserna äro systematiskt bevakade.

Det som vi se och höra och det man berättar för oss, fyller oss med fasa. Många arma människor bli vansinniga. Kära kamrater i SIA, vi känna eder! Vi tro att ni kunna fästa folkets uppmärksamhet på vårt fall, på vårt fruktansvärda läge. Genom er aktion kunna ni kanske rädda dem som i morgon ännu äro vid liv. Vår räddning beror på det franska folket. Säg det, ropa det högt! Och vi tacka er av hela vårt hjärta".

x x x

ARGENTINA.

En av de organisationer i Buenos Aires, Argentina, som erhåller IAA:s Presstjänst betygar i en skrivelse till oss att densamma varit dem till stor nytta i deras propaganda. I fortsättningen av sin skrivelse framhålla kamraterna bland annat:

> "Det råder inte det ringaste tvivel om att det är nödvändigt att ge IAA:s Presstjänst all den spridning den kan få och det informationsmaterial den innehåller beträffande de senaste händelserna i Spanien, då stalinismens agenter i den kommunistiska rörelsen, i överensstämmelse med de infama instruktioner de erhållit, försöka att förvränga och undanhålla det sanna förhållandet, och dölja det förräderi de begått. Det är att hoppas att de måtte misslyckas i sitt uppsåt, ty de ha redan gjort det internationella proletariatet tillräcklig skada och först och främst det spanska folket."

Kamraterna i Buenos Aires ha rätt. Det material som publiceras i IAA:s Presstjänst är av stor betydelse för vår propaganda i alla länder. Men vi kunna göra vår Presstjänst ännu värdefullare om kamraterna i varje land sända oss kortare artiklar angående kampen och förhållandena inom respektive länder. Först då blir IAA:s Presstjänst en verklig förbindelselänk för det revolutionära världsproletariatet.

x x x

U R U G U A Y.

Propaganda-möte av FORU:s delegater.

FORU:s organ "Solidaridad" meddelar att organisationen för närvarande håller på att bedriva en mycket effektiv propaganda i landets huvudstad genom att anordna friluftsmöten i olika stadsdelar. Kamraterna resa talarstolar på gatorna och torgen för att vända sig till arbetarna och uppmana dem att reorganisera sina bålverk för motståndet. Denna form av propaganda har haft en stor moralisk framgång. Mötena besökas talrikt och arbetarpubliken följer uppmärksamt talarnas föredrag.

x

I Montevideo har hållits ett möte av FORU:s delegater för att igångsätta ett reorganisationsarbete inom rörelsen. I fråga om medlemsavgifterna antogs en resolution som kräver "att

de avgifter som organisationerna insända till huvudorganisationen skola fördelas på följande sätt: 40 % gå till FORU:s verksamhet, 40 % gå till kommittén för häktade FORU-medlemmar, 10 % till IAA:s internationella solidaritetskommitté, 5 % till IAA och 5 % till ACAT.

x x x

V E N E Z U E L A.

Regeringen i den utländska kapitalismens tjänst.

Venezuelas regering har offentliggjort ett dekret, varigenom alla arbetarorganisationer i detta land upplösas. Enligt den redogörelse för detta faktum, som vi återfinna i de reformistiska fackföreningarnas i Latinska Amerika bulletin, förklaras denna våldshandling mot arbetarna av "yankee"-imperialismens inflytande i Venezuela.

Den förevändning, som regeringen anger för att rättfärdiga sin aggressiva handling, bevisar tillräckligt att det i själva verket rör sig om försvaret av Nordamerikas imperialistiska intressen. Ty motivet för upplösningen av Venezuelas arbetarorganisationer är enligt samma regerings meddelande det faktum att de organiserade arbetarna djärvts uttala sin sympati med den mexikanska regeringens oljeexproprieringspolitik - varken mer eller mindre. För den orsaken ha de två fackliga organisationer som finnas i landet riktat åtskilliga skrivelser till de mexikanska arbetarna, men härför begagnat en mycket officiell väg - det har skett genom Mexikos chargé d´affaires i Venezuela.

I nämnda resolutioner hade arbetarna också protesterat mot oljekapitalisterna i Venezuela, vilka å sin sida också arbeta emot arbetarnas intressen, i det de försöka förinta deras sociala landvinningar, arbetarna kräva "en mera utpräglat venezuelansk politik gentemot de internationella trusterna", och dessutom protesterades det mot de demokratiska ländernas likgiltighet, vars offer Mexiko nu är.

Regeringen i Venezuela, som kände sig direkt angripen, skred till omedelbart upplösande av organisationerna för "eggelse till klasskamp", enligt regeringen står arbetarnas hållning i strid mot nationens politiska oavhängighet och sociala fred.

x x x

U. S. A.

"Antifascistisk barometer".

Under denna rubrik meddelar "Via Libre" i New York den 3 juni om ett spanskt antifascistiskt möte den 22 maj i denna stad, varvid bl.a. Negrin skulle tala. Men han infann sig icke. Varför, frågar tidningen och anmärker: "Därför att kommunisterna sagt till honom att icke tala". Däremot talade Alvarez del Vayo, "som i Genève brutit så mången - om också rostig lans, och då han började, lämnade en fjärdedel av de närvarande lokalen". Det är i själva verket symptomatiskt.

x

Samma tidning börjar just nu publicera en serie artiklar av Araguistain under rubriken "Den spanske Lenin", varom vi senare skola lämna ett kort referat.

x x x

C A N A D A.

Generalstrejk mot krig.

Vid den kanadensiska IWW-sektionens kongress, vilken hölls i Winnepeg för några veckor sedan, antogs följande uttalande mot krig och militarism:

"Vi, Industrial Workers of the World, samlade till kongress, återupprepa härmed vår anslutning till den revolutionära industriella organisationens principer. Vi återupprepa vår vilja till att utan svek och kompromiss fullfölja kampen för löneslaveriets avskaffande och för förverkligandet av våra idéer om industriell demokrati. På grund av den ständigt stegrade agitationen för militära, rustningar, som skymma de verkliga problemen och fördröjer förverkligandet av vårt slutliga mål medelst patriotiska och därför kapitalistiska aspirationer, förklara vi oss öppet som svurna opponenter till all nationalistisk sektionalism och all patriotism samt till den militarism som predikas och understödes av vår fiende, kapitalistklassen. Vi fördöma alla krig, och, för förhindrandet av dessa, proklamera vi den antimilitaristiska propagandan i fredstid, för att på så sätt främja klassolidariteten bland arbetarna världen över, och, i händelse av krig, generalstrejken inom alla industrier.

Vi lämna vår försäkran om både moraliskt och materiellt stöd till alla arbetare, som på grund av sin anslutning till dessa principer utsättas för terror och förföljelser från kapitalistklassens sida och vi uppmana alla arbetare att ansluta sig till oss i denna vår ståndpunkt, så att exploatörernas regim störtas och en ny värld skapas genom upprättandet av den industriella demokratin."

x x x

EN BROSCHYR FÖR DEN TYSKA PROPAGANDAN.

Enligt den senaste ordinarie IAA-kongressens resolution som bestämmer att IAA:s sekretariat och sektioner äro skyldiga att arbeta till förmån för propagandan mot de fascistiska länderna, i samarbete med de flydda kamraterna, har sekretariatet nyss utgivit en propagandabroschyr på tyska, som ställes till förfogande för alla intresserade, för att spridas överallt där det finns folk som talar tyska.

Denna broschyr har namnet "För friheten och socialismen" och är författad av kamrat Rodriguez. Utgående från det faktum att fascismen håller på att göra ofantliga framsteg i världen, går den till en analys av efterkrigstidens revolutioner, vilka icke kunnat åstadkomma några nya sociala landvinningar på grund av statssocialismens politiska och sociala sammanbrott i alla dess former. Partiideologierna ha splittrat arbetarrörelsen och gjort den oduglig för revolutionär aktion och uppbyggande socialistiskt arbete. Endast den direkta aktionen den 19 juli 1936 innebar en uppryckning på den förfallets väg, som världens arbetarrörelse råkat in på. En redogörelse för de spanska händelserna måste taga till utgångspunkt en ny orientering av arbetarrörelsen i allmänhet. I denna anda fortsätter författaren sin analys, av antifascismens och folkfrontens paroller, med fördömande av den sistnämnda och med krav på en verklig kamp mot fascismen, vilken enligt det spanska exemplet bör samtidigt anfalla grundvalarna för den bestående samhällsordningen , vilka i sin tur utgöra grundvalarna för den moderna

fascismen. Det spanska folket har försökt att gå längre än den formella borgerliga bourgeoisin genom att ge ett föredöme för arbetarrörelserna i andra länder. Uppbyggandet av socialismen och en avgjord fientlighet mot all diktatur kan vara det enda målet för arbetarnas strävan, säger författaren, och slutar med en analys av några aktuella aspekt av den europeiska utvecklingen och den katastrofartade situationen i allmänhet samt de omedelbara uppgifterna.

Alla organisationer och individer som ha tillfälle att sprida denna broschyr, direkt eller indirekt, bland flyktingar och andra människor av tyskt språk, böra taga detta till sin uppgift.

Rekvisitioner böra ställas till IAA:s sekretariat, Box 415, Stockholm I, SVERGE.

--oo0§0oo--

I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer IX

Stockholm i augusti 1939.

FACKFÖRENINGSINTERNATIONALENS KONGRESS I ZÜRICH.

(I.A.A.) Under juli månad höll den reformistiska fackföreningsinternationalen, den s.k. Amsterdaminternationalen, sin kongress i Zürich. Den viktigaste frågan som kongressen hade till behandling var det förslag som framlades av Englands och Norges fackföreningscentraler och vilket förslag gick ut på att den ryska fackliga landsorganisationen på nytt skulle inbjudas till medlemsskap i fackföreningsinternationalen.

Detta förslag uppkallade häftiga debatter på kongressen och allt talar för att hade kongressen beslutat bifall till förslaget hade internationalen sprängts. Ombuden från Förenta Staterna, Polen, Sverge och Danmark med flera hotade med att dess organisationer kommo att lämna internationalen om Sovjets fackliga organisation fick anslutning. Efter debatten beslöts med 46 röster mot 37 att avslå förslaget från England och Norge.

Motiveringen till beslutet var att man inte kan anse den ryska fackföreningsrörelsen som en fri organisation. Den är endast ett statens underordnat organ, ett organ som inte har sin egen självbestämmanderätt, eller rätt till kamp och handling till förmån för arbetareklassens intressen.

Rent principiellt ha vi anarkosyndikalister intet att invända mot kongressens beslut. Vi instämma helt med kongressmajoritetens motivering. Men vi vilja å andra sidan bestämt påstå att även de flesta andra ländernas fackföreningscentraler, även de som röstade emot ryssarnas anslutning, endast äro anex för respektive staters regeringar, vilka regeringars politik de hävdade på kongressen. De beslut som i övrigt fattades å kongressen och dessa fackföreningscentralers dagliga verksamhet ger oss klara belägg därför. I fråga om fackföreningsrörelsens ställning till staten framhöll på kongressen exempelvis ordföranden för den svenska landsorganisationen, Aug. Lindberg, att denna fråga " har stor aktualitet i Sverge och de övriga skandinaviska staterna, där arbetarerörelsen på grund av en politiskt utslagsgivande betydelse tvingats taga hänsyn till stats- och samhällsintresset."

Varje facklig organisation, som allierar sig med staten mister samtidigt sin egen självbestämmanderätt och mister karaktären av att vara en kamporganisation för arbetarnas egna proletära intressen. I.A.A. är därför för sin del

inne på rätt väg då den organiserar arbetareklassen i av staten oberoende organisationer.

+

Mot beslutet på kongressen i Zürich ha kommunisterna i alla länder skyndat sig att betyga sin stora missbelåtenhet med den ställning kongressen intog i denna fråga. Man vädjar till de organiserade arbetarna att protestera mot att fackföreningarna i Sovjet inte blevo inbjudna att ansluta sig till Amsterdaminternationalen.

Men så har det inte alltid varit. Vi vilja i detta sammanhang erinra om hur Amsterdaminternationalen redan på sin kongress i London år 1920 behandlade frågan om de ryska fackföreningarnas anslutning. Fimmen, som inledde frågan, meddelade bland annat följande: "Strax efter grundandet av fackföreningsinternationalen ha vi försökt att komma i förbindelse med de ryska fackföreningarna. Vi ha telegraferat och skrivit. Vi ha förklarat dem vår solidaritet, vi ha bett dem att sätta sig i förbindelse med oss, och vi ha inbjudit dem att gå in i vår international. Men vi ha aldrig erhållit ett direkt svar."

Orsaken till att man den gången inte ens gav ett direkt svar var den, att kommunisterna som behärskade och ännu behärskar fackföreningsrörelsen i Sovjetunionen voro den gången emot Amsterdam-internationalen. De voro skyldiga, efter order från högre kommunistiska instanser, att bekämpa densamma. I en av de 21 teser som den kommunistiska Internationalen antog på sin kongress i Moskva 1920 säges exempelvis följande:

" Varje den kommunistiska Internationalen tillhörande parti är förpliktigat att föra en hårdnackad kamp mot den i Amsterdam grundade gula fackföreningsinternationalen. Det måste bland de fackligt organiserade arbetarna eftertryckligt propageras för nödvändigheten av en brytning med den gula Amsterdaminternationalen."

Det av kommunisterna år 1920 grundade internationella fackföreningsrådet i Moskva offentliggjorde den 1 augusti samma år ett upprop mot Amsterdam-Internationalen, i vilket upprop bland annat hävdades att "Amsterdam betyder samarbete och fred med bourgeoisien, Moskva betyder klasskamp och revolutionär gärning."

Den år 1921 av kommunisterna grundade Röda fackförenings-Internationalen förklarade sig beredd att "föra en beslutsam kamp mot Amsterdam -Internationalen, vilken på grund av sitt program och sin taktik bildar stödjepunkter för den internationella bourgeoisien." Som en konsekvens därav manade man all världens arbetare att "avbryta alla förbindelser med den gula Amsterdam-Internationalen."

Det var då . Nu är Amsterdam-Internationalen ännu gulare, i ännu högre grad ett lydigt redskap i bourgeoisiens händer, men nu vilja kommunisterna dit.

De knacka bedjande på dörren till fadershuset. Det är den förlorade sonen som återkommit och som på sina bara knän bedjer om tillgift och förlåtelse för sina tidigare synder.

J.A - n.

x x x

EN APPELL FRÅN A.C.A.T.

(I.A.A.) Som vi redan förut meddelat har den kontinental - amerikanska federationen, A.C.A.T., anslutit sig till I.A.A., reorganiserats. Det nya sekretariatet är nu i arbete med att knyta förbindelser med kamraterna inom Amerikas olika stater. För detta ändamål har A.C.A.T.:s sekretariat utsänt sitt första cirkulär till press och organisationer.

En av de omedelbara uppgifter, som A.C.A.T.:s sekretariat i cirkuläret lovar att fullgöra är att utgiva en bulletin för att därmed lättare kunna hålla sig i kontakt

med kamraterna och dess organisationer å den amerikanska kontinenten, samt hålla dem underrättade om den verksamhet och de händelser, som stå i samband med vår rörelses utveckling i denna världsdel. Sekretariatet framhåller dessutom att den skall förarbeta frågan om sammankallandet av en ny kontinental kongress.

Vi uppmana kamraterna i alla Amerikas stater att göra sitt bästa för att upprätta ständiga förbindelser med sekretariatet inom A.C.A.T. Ju intimare denna kontakt upprätthålles, desto större möjligheter förefinnes att göra vår gemensamma anarkosyndikalistiska rörelse stark och duglig för att gå i spetsen för den nödvändiga kampen mot kapitalismen och för ett frihetligt socialistiskt samhällssystem.

x x x

LARGO CABALLERO HAR ORDET.

(I.A.A.) Förutvarande regeringschefen i Spanien, under inbördskrigets första skede, Largo Caballero, blev på sin tid av kommunisterna kallad Spaniens Lenin. Det var under en tidsperiod då han ännu inte fått upp ögonen för kommunisternas brottsliga dubbelspel, utan i viss utsträckning samarbetade med dem.

När Caballero vägrade att genomföra kommunisternas allt större krav störtades han som bekant som regeringschef för att ersättas av Negrin, vilken var mera villig att gå kommunisternas ärenden.

För en tid sedan sände Caballero ett brev till en vän i Belgien varav framgick att det republikanska Spanien under den tid han satt som regeringschef dyrt måste betala för de vapen som erhölls från Sovjet samt att denna vapenhandel av Sovjet utnyttjades för inblandning i Spaniens inre angelägenheter.

För närvarande håller Largo Caballero med att skriva en bok vari han genom återgivna brev från Stalin, Molotov och Vorosjilov belyser Sovjets Spanienpolitik.

I ett utdrag ur denna bok som Caballero redan lämnat pressen för publicering, säger han bland annat:

" Den spanska regeringen, och främst den minister, som var ansvarig för ledningen av de militära operationerna, samt generalstaben, särskilt högkvarteret, var inte i stånd att uppträda fullständigt oavhängigt, därför att de mot sin vilja var föremål för oansvarig inblandning utifrån och inte i stånd att frigöra sig härifrån utan risk att förlora den hjälp som Ryssland gav oss genom försäljning av krigsmateriel. Vid vissa tillfällen tillät sig den ryska ambassaden och de ryska generalerna, under påstående att deras order inte blev utförda med nödvändig punktlighet, att ge uttryck åt sitt missnöje, och de förklarade att därest vi inte ansåg deras medverkan nödvändig eller nyttig, skulle vi säga dem detta utan omsvep, så att de kunde ge sin regering meddelande härom och avresa."

Dokument efter dokument hopar sig vilka klargör kommunisternas förrädiska och brottsliga politik i Spanien. I alla länder måste detta påvisas för arbetarna. De måste överallt befria sig från detta skändliga anhang. Endast om så sker kan arbetarrörelsen bli sund och livskraftig.

x x x

DE SPANSKA FLYKTINGARNA.

(I.A.A.) Cirka 450.000 spanska flyktingar befinna sig i dag inspärrade i de många koncentrationslägren i Frankrike och dess kolonier. Massor av andra leva illegalt

i olika länder och jagas som villebråd av dessa länders polis. Endast ett fåtal ha funnit sin fristad och börjat ett nytt strävsamt liv.

Spaniens tappra kämpar som hjältemodigt slogs för världsproletariatets intressen leva nu i armod och nöd och ha i stort sett lämnats åt sitt öde av den internationella arbetarerörelsen och av de s.k. demokratierna.

Många äro de rapporter som kommer I.A.A. tillhanda från kamraterna i koncentrationslägren och annorstädes och alla ha de ett gemensamt, de äro alla appeller om hjälp.

Från koncentrationslägret i Gurs skriver en kamrat: " Vår situation är svår, läget ter sig inte allt för ljust då man sitter här inspärrade sedan 9 månader. Vi våga dock försäkra att vår moral är hög trots alla de mottigheter vi ha att kämpa emot."

Från Algeriet kommer en annan vädjan: "I namn av de spanska kamraterna, som äro internerade i läger i Algeriet till ett antal av 2.500 vädja vi till eder att hjälpa oss för att söka lindra deras misär. Vi ha uttömt våra ekonomiska möjligheter, vi äro icke längre i stånd att lämna mjölk åt våra kamraters barn och hustrur, dessa kamrater vars existensvillkor äro fruktansvärda."

Från lägret i Septfond skrives:"Kamrater, undertecknade flyktingar i Frankrike, utan släktingar och vänner som kan hjälpa oss, vända oss till eder och anhålla om en liten ekonomisk hjälp. Vi lida brist på det mest elementära, såsom skrivpapper, tobak, tvål etc.

Från Tunis skriver 120 sjömän, medlemmar av C.N.T. och begär hjälp. De äro därstädes inspärrade i koncentrationsläger, utan det ringaste moraliska eller ekonomiska stöd från något håll.

Inom lägren äro flyktingarna utsatta för oavbrutna påtryckningar. Kommunisterna driver som vanligt sitt dubbelspel, vilket exempelvis i lägret vid Gurs framkallat en inre bitter strid bland flyktingarna. Andra söka övertyga flyktingarna att återvända till Spanien för att ställa sig till Francos tjänst, medan fransmännen söka att värva folk bland flyktingarna för inträde i franska främlingslegionen. I denna senare propaganda deltaga kommunisterna, vilket följande exempel belyser. Kommunisterna hade satt i gång en propaganda bland italienarna i lägret vid Gurs att dessa skulle resa till Tunis. Dessa italienare hade deltagit som frivilliga i Spanienkriget. De fingo goda löften och förespeglingar. Då de italienska kamraterna naturligtvis hade stor lust att komma från koncentrationslägret förklarade de sig beredda att resa till Tunis. Då emellertid papperen kommo fram för underskrift fingo de genast klart för sig vilken skamlig metod kommunisterna använt sig av för att vinna sympatier hos franska regeringen. Tunisfararna skulle skriftligt lova och svära på att försvara Frankrike på vilken plats det vara må.

Det är svårt att få flyktingarna placerade inom andra länder. Så gott som varje land stänger sina portar obevekligt för dem. Mexico har mottagit några tusentals, men efter vad som meddelats äro förhållandena därstädes inte vidare ljusa för de kamrater som komma dit. Då kommunisterna ha ett visst inflytande i Mexico är det dessutom omöjligt för kända medlemmar av C.N.T. - F.A.I. att få inresetillstånd till Mexico. Många ha försökt men misslyckats. Samma svårigheter som att komma till Mexico föreligger även för de medlemmar av Spaniens socialistiska arbetareparti, som tillhöra Largo Caballeros riktning.

Vår broderorganisation i Chile , C.G.T., har genom underhandlingar med regeringen därstädes kommit i tillfälle att placera 50 spanska familjer å cirka 150 personer som en första grupp. Man har även fått inresetillstånd för ytterligare 15 personer.

De spanska flyktingar som hittills kunnat placeras i olika länder äro dock ett försvinnande litet antal.

De flesta försmäkta fortfarande i de franska koncentrationslägren eller leva illegalt, jagade av polisen. Hjälparbetet måste således fortsätta med all kraft. Dels för att åvägabringa ekonomisk hjälp och dels för att förmå de olika ländernas regeringar att öppna gränserna för flyktingarna, så att dessa på nytt kan finna en ordnad tillvaro och möjlighet att försörja sig själva.

Penningförsändelser till förmån för de spanska flyktingarna adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636 - Box 415, Stockholm I, Sverge.

x x x

SITUATIONEN I ITALIEN.

(I.A.A.) Ett faktum som i nuvarande stund dominerar det inre läget i Italien - både de breda lagren och vissa skikt av bourgeoisien - är "stålpakten" med dess överskådliga konsekvenser. Italienarnas naturliga antipati gentemot tyskarna, den historiska konflikten som under århundraden existerat mellan den latinska rasen och den tyska, som tränger sig fram mot Medelhavet, - allt detta går inte ihop med regimens tyskvänliga poletik, för vilken särskilt Ciano, Starace och Pariani bära ansvaret.

Man får inte glömma att återverkningarna av en dylik politik inom landet ha varit mycket betydande. Vi böra därför betrakta den tysk-italienska militäröverenskommelsen såsom utgångspunkten för en anmärkningsvärd utveckling, som i fortsättningen skulle kunna ha många överraskningar i beredskap.

Det säger sig självt, att arbetarmassorna känt denna fascismens nyorientering som ett nytt slag som drabbat dem på det ekonomiska området liksom också i moraliskt avseende. De ha reagerat omedelbart: antityska demonstrationer ha hållits litet varstädes i norra delen av landet, " det vita sabotaget" vid företagen ha skärpts därigenom, under det på det politiska området de italienska arbetarmassorna med sin ofelbara instinkt resolut förklarat sig vilja hålla fast vid freden, alldeles som de breda massorna i vilket land som helst.

Den fascistiska propagandan, avsedd att entusiasmera arbetarklassen, har ömkligt misslyckats, inte heller den antifranska kampanjen har någon utsikt att medföra det av ledarna åsyftade resultatet.

En intressant dokument lämnas av själva regimens statistik.

Alla veta att anslutningen till de fascistiska fackföreningarna är obligatorisk i Italien för varje arbetare som vill ställa det så att han har möjlighet att få arbete. Fackföreningarnas medlemsavgifter dras t.o.m. av på lönen som varje annat socialt bidrag. Arbetaren slipper inte ifrån dem annat än då han är arbetslös.

Nå väl: om man rådfrågar fackföreningarnas statistik, som utkom i april detta år, så konstaterar man en oförklarlig tillbakagång i antalet medlemmar i organisationen, jämfört med siffror från år 1938 och med hela antalet arbetare representerade inom varje grupp.

Jag skall klargöra detta med ett vältaligt exempel: i nov. 1938 räknade man i Milano 327.274 i fackföreningarna inskrivna arbetare av 456.793; i april 1939 räknar man i samma stad 136.593 inskrivna fackföreningsmedlemmar bland 492.433 arbetare.

Detta angiver en häftig minskning, som man inte skulle kunna förklara genom en utomordentlig ökning av arbetslösheten, ty i den lombardiska metropolen har krigsindustrin just en strålande högkonjunktur. Det finns således en annan orsak: d.v.s. att arbetarna inte göra sig brått med att hämta sina medlemskort från sina resp. organisationer och iakttaga

en passiv hållning gentemot sina fackföreningar, som inte intressera dem.

Man måste märka att det inte bara är i Milano som en dylik företeelse gör sig märkbar. I nästan alla italienska städer är det likadant, och i synnerhet i de provinser som tidigare varit solitt organiserade av det socialistiska partiet och fackföreningarna, som före fascismen voro anslutna till den italienska landsorganisationen.(C.G.T.)

Bör man därav draga den slutsatsen, att ett uppvaknande av klassmedvetandet håller på att ske bland det italienska proletariatet,- ett medvetande som skulle komma dem att ignorera denna vrångbild av organisation, där varje frihet är förbjuden? Det är mycket sannolikt.

x x x

DET FASCISTISKA PARTIET.

Inom själva det fascistiska partiet syntes utvecklingen icke gå som ledarna velat.

En stark nationalistisk riktning,- delvis bildad av de gamla italienska nationalisterna - som förenat sina krafter med fascismens från första början - gör sig gällande inom de fascistiska leden och synes utgöra en allvarlig opposition; den står avgjort fientlig mot den pro-tyska politiken. Gamla kombattanter, vissa skikt av medelklassen och den industriella storbourgeoisien, som svårt drabbats av den autarkiska ("självförsörjnings-") politiken, ett antal yrkesutövare och intellektuella, en del av småbourgeoisien underordna sig endast motvilligt det tyska förmyndarskapet, som pålägges landet genom stålpaktens verkningar. Deras avlägsnande från det officiella partiet utgör ett faktum, vars konsekvenser i ett givet ögonblick skulle kunna visa sig vara av främsta vikt.

Alla dessa människor, som upplevat det fascistiska experimentet, av vilket de räknade på vissa välgörande resultat främst för sina egna intressen och även för hela nationen, ha blivit grymt besvikna. Ruinerade eller nästan ruinerade i sina affärer genom en prestigepolitik som ej ger avkastning på de pengar den frikostigt strör omkring sig utan att bekymra sig om skattebetalarna; med ett imperium på ryggen som slukar ofantliga summor utan ett öres nytta, med landet indraget i en äventyrspolitik som med nödvändighet måste leda till ett krig efter en föregående invasion av tyskarna, som alla hata,- man kan nog vara fascist, men allt detta faller en i ögonen.

Klyftan mellan det verkliga och det officiella Italien vidgas alltmera. Det sistnämnda reduceras slutligen till en härskande klick, medan det förstnämnda utgöres av befolkningens stora massa, däri inberäknat också de fascister som inte längre äro fascister eller som äro detta i ganska ringa grad.

Det som betyder mest är att inom armen och till och med inom den fascistiska milisen finnas djupa meningsskiljaktigheter. Bland officerarna i generalstaben, finner man att regimen slagit in på fel väg. Italien behöver fred, säger man, det behöver gott ekonomiskt och politiskt samförstånd med de rika länderna, om det vill komma ut ur den avgrund, vari Mussolinis storhetsvansinne slutligen störtat det. Man förstår inom dessa kretsar att Tyskland begagnar sig av Italien för att uträtta sina affärer, i det det påtvingar sin bundsförvant ett förödmjukande förmyndarskap utan hänsyn. Marskalk Badoglio, vilken fallit i onåd på grund av sin hållning, som åtminstone är mycket reserverad gentemot axeln, hålles utanför de tysk-italienska politiska och militära kombinationerna. Det är icke mindre sant att 7 á 8 generaler också dela Abessinienbesegrarens reservationer.

Reservisterna, som kallats under fanorna, äro till det stora flertalet tyskfientliga och mot krig. Kasern-

livet inger dem avsky, bekymren för deras familjer - vilka under försörjarens frånvaro endast få tre lire per dag för hustrun och 1½ lire för varje barn - komma dem att resa sig ännu mera våldsamt mot krigsivrarna, d.v.s. mot fascisterna.

Det finns således i Italien en hel värld som håller på att vakna, både bland arbetarklassen och de borgerliga lagren samt inom fascisternas led.

OPPOSITIONEN ORGANISERAR SIG.

Håller allt detta för närvarande på att samla sig i en organisation, som i det givna ögonblicket skulle äga tillräcklig kraft att störta regimen?

Ty inget missnöje, som stannade kvar i embryostadiet, skulle förmå inge något som helst hopp om att leda till en allvarlig aktion. Revolutioner uppstå icke av en slump; om de utbryta, så betyder det att det finnes en eller flera solidt organiserade celler, färdiga att gripa det tillfälle omständigheterna erbjuda.

I Italien kan man säga att hädanefter finns en hemlig organisation, till vilken alla fria och aktiva krafter av varje politisk riktning anslutit sig. Man gjorde orätt i att tro att det därvid rör sig om gamla återupplivade partier; det är nya krafter, som insett den fara som hotar landet och föresätta sig att befria nationen genom en gemensam ansträngnirg. Det finns inom denna organisation starka socialistiska, kommunistiska och frihetliga sammanslutningar sida vid sida med liberala och demokratiska grupperingar, men med sådan skillnad sins emellan att ingen av dem på något sätt känner sig bunden vid de i utlandet konstituerade så kallade italienska partierna; de ha till och med desavouerat dessa och deras krigiska tendenser.

Praktiskt sett ha således de italienska antifascisterna på andra sidan Alperna förverkligat sin enhet i full frihet och medvetande. Kommunisterna till exempel anse sig ingalunda bundna vid Moskva eller vid den politik som följes av Komintern.

De politiska antifascistiska grupperingarna i utlandet, som således göra anspråk på monopol och konstituera sig som representanter för det italienska folket eller en del därav, bedraga sig själva eller tala i ond avsikt för att lura andra.

Antifascisterna i Italien ha blivit medvetna om att deras lands befrielse icke kan genomföras annat än genom en ansträngning av folket i dess helhet inom landet. De äro emot kriget och mot alla krig. De hysa ingen förhoppning vare sig beträffande demokratierna eller Sovjet. De arbeta i tystnad, metodiskt och tålmodigt. Den dag då slaget bryter ut, kommer det icke att vara något under annat än för de enfaldiga, som bekänna sig som revolutionärer när det inte kostar dem något.

x x x

BULGARIEN OCH DET HOTANDE IMPERIALISTISKA KRIGET.

(I.A.A.) De ekonomiska, politiska och psykologiska förberedelserna till det kommande imperialistiska kriget ha sedan flera månader gått i ett snabbt tempo. De imperialistiska blocken, som stå mot varandra, söka framför allt säkra bundsförvanter. Småstaterna äro brickor i de rivaliserande stormakternas spel. Det gäller särskilt för balkanhalvön, som stundom kallas "Europas oroliga hörn." Sedan den tjeckoslovakiska republiken förintats och Albanien annekterats av Italien, diskuteras i den internationella pressen livligt den roll som balkanländerna ha att spela i den kommande sammandrabbningen. Särskilt sysselsätter man sig med Bulgarien och dess ställning gentemot stormakterna och grannstaterna.

Vart går Bulgarien? Vilken är dess politiska ställning för närvarande? Vad kan man vänta av det bulgariska proletariatet i kampen mot kriget? Det är frågor, vilkas besvarande vi anse vara mycket intressant för alla proletärer och bekämpare av kriget.

Sedan århundraden har Balkan," porten till Orienten", varit skådeplatsen för en dubbel kamp: mellan balkanstaterna själva och mellan de stormakter som vilja etablera sitt inflytande här. Denna dubbla karaktär av motsättningarna på Balkan får man inte glömma, nu mindre än någonsin. Mycket ofta kan man icke riktigt urskilja var de egentliga balkansvårigheterna börja och var de sluta, var de blanda sig med storkapitalismens strävanden och ursinniga rivalitet. Balkans historia är i sanning tragisk. Inte en vrå av halvön som icke varit skådeplats för blodsutgjutelse. Bulgarien, som är beläget i själva hjärtat av denna oroliga region, har ett strategiskt läge av stort värde. Det ligger i korsningen av de stora vägarna mot öster och varje väpnad konflikt mellan stormakterna drager in landet i krig. Å andra sidan har den bulgariska bourgeoisien alltid terroriella anspråk gentemot sina grannar; den har alltid sökt det lämpliga ögonblicket för att taga"sitt" område, vilket i verkligheten betyder överväldet över hela halvön. Sålunda har det bulgariska folket under sextio års nationell frihet fört fyra krig, alltid"för den bulgariska nationens förening och befrielse", som den bulgariska kapitalismens språkrör uttrycka det. För ögonblicket rikta sig Bulgariens anspråk mot Rumänien och Grekland. Av opportunistiska politiska skäl har man lämnat Turkiet och Jugoslavien åsido. Dessa anspråk utgöra ett oöverstigligt hinder för förverkligandet av ett balkanblock. Det fanns ögonblick varunder man trodde att Rumänien och Grekland skulle vika. Men det var förgäves. Efter de garantier som England gett dessa stater har deras motstånd ökats och varje illusion är försvunnen. England fortsätter sin eviga politik att "söndra och härska" (Divide et impera). Det är England mer än varje annan stormakt som icke önskar ett balkanskt block förverkligat, enär det skulle innebära att balkanstaterna bleve tämligen oberoende och utgjorde en självständig faktor. Ett missnöjt Bulgarien, som kanske kommer att gå samman med det auktoritära blocket utgör ännu en garanti för Dardanellerna, som så ivrigt eftersträvas av Ryssland även om det är allierat med England. Den inre rivaliteten mellan demokratierna är redan nu på väg.

På så sätt kan man säga att hela den bulgariska bourgeoisien är enig i denna punkt: ingen balkanentente utan att vissa områden återlämnas till Bulgarien: det är ett "conditio sine qua non", ett oeftergivligt villkor. För närvarande förbereder sig bourgeoisien i vårt land aktivt att ta igen " sitt område" med vapenmakt. På sista tiden har några årsklasser kallats under fanorna, under förevändningen av en vanlig manöver. Näringslivet är i verkligheten mobiliserat och terrorn har tilltagit.

Men hurudan är landets inre situation? Ur alla synpunkter är den värre än någonsin: en ekonomisk kris som aldrig tar slut, allvarliga meningsskiljaktigheter inom själva bourgeoisien, liksom också inom armén , en skarp och oförsonlig opposition bland de breda massorna mot den fascistiska diktaturen. De fascistiska och militära kretsarna, som dominera landet äro tydligt orienterade mot axeln Berlin-Rom. De äro visserligen icke många och talrika, men de inneha makten och regera hela landet. Själva regeringen är ett verktyg för hovklicken, som är situationens verklige herre. Man tror sig veta att konseljpresidentens besök i Berlin har bidragit till den definitiva orienteringen åt diktaturen, vilket man kan läsa i själva den officiella kommuniken, som talar om "ett intimare samarbete mellan de båda länderna på det politiska, ekonomiska och kulturella området." Man bör inte glöm-

ma det faktum att Bulgarien befinner sig helt och hållet i ekonomiskt beroende av Tyskland. Tre fjärdedelar av landets utrikeshandel sker med Tyskland. Det finns fakta som tyda på att tyskarna utöva ett ständigt tryck för att erhålla fullständigt herrevälde över Bulgariens näringsliv och helt anpassa det efter Tredje Rikets behov.

Å andra sidan underhålla nazisterna en intensiv propaganda, de finansiera och underhålla rent fascistiska och tyskvänliga rörelser etc.

Den sista tendensen hos bourgeoisien är de gamla politiska partiernas däri inberäknat bolsjevikernas. Det är den borgerliga demokratins, som tidigare understöddes av marxisterna. Den önskar en orientering åt Paris och London. Om man måste föra krig, så är det mot fascismen- så lyder parollen i fråga om utrikespolitiken. En del av armén är av samma åsikt. Denna strömning är också mycket aktiv. Mot diktaturen för den en kamp under parollen"folkfronten". Men trots bolsjevikernas stora bemödanden var denna skapelse dödfödd. Som en massrörelse bland arbetarna existerar den icke. Det är de politiska klanerna som rekrytera den och inspirera den. Den överväldigande majoriteten av folket känner en djup och uppriktig längtan efter fred. Hos oss känner man kriget och vet vad det betyder. Det är neutraliteten man bör eftersträva- så resonera folkmassorna.

Vilken är det bulgariska folkets motståndskraft? Kommer det att resa sig mot kriget? Nej, det är uteslutet.De svåra nederlag som landets arbetande folk lidit åren 1923 och 1925 och särskilt 1934 ha reducerat dess motståndskraft till ett minimum. De senaste händelserna ute i världen ha haft sina återverkningar på arbetarnas sinnen. Bolsjevikernas defaitiska politik, förnekandet av klassen och revolutionen, av varje slags klassfront bland dem har i hög grad ökat förvirringen bland massorna. Bulgariska Arbetare-Konfederationen och anarkosyndikalisterna bemöda sig i mån av möjlighet och krafter att sätta fingret på den ömma punkten - d.v.s. att inför folket avslöja det hotande krigets verkliga karaktär och påvisa dess pådrivande kraft- den internationella kapitalismen samt att propagera idén om en arbetarfront. En utomordentligt svår uppgift, men ädel och värd att upptagas på allvar.

Antagligen kommer Bulgarien att ansluta sig till axelmakterna, i synnerhet om Jugoslavien också gör det. Vid ett krigsutbrott mot demokratin kan man vänta allvarliga svårigheter inom landet, särskilt efter arméns mobilisering och förläggning till olika platser. I det fallet blir vår uppgift i hög grad underlättad. Men om kriget föres mot fascismen, som vilket är mycket mera populärt tack vare bolsjevikerna som blivit nationalsocialister, kan man vänta gynnsamma ögonblick för inriktning av det missnöje som utan tvivel kommer att uppstå bland befolkningen och vända det mot den egna bourgeoisien.

Ehuru neutraliteten representerar den bästa lösningen, så är den nästan omöjlig i betraktande av landets ekonomiska, politiska och strategiska läge gentemot de stora kapitalistiska staterna, å ena sidan och å den andra gentemot diktaturerna som till varje pris vilja föra krig samt med hänsyn till arbetarklassens oförmåga att sätta stopp för kriget.

Mot demokratin eller mot fascismen - det betyder föga; de förtryckta och terroriserade folkmassorna komma att marschera, i sitt stora flertal, av tvång och utan entusiasm. Till vilken grad dessa massor komma att stödja och underhålla kriget och kapitalismen, såvida det icke under kriget uppstår en nytt revolutionärt uppsving hos det bulgariska proletariatet, - på det ensamt beror framtiden.

x x x

DEMOKRATI OCH OLJA.

(I.A.A.) Under denna rubrik offentliggör vår

holländska broderorganisations organ vår notis ur förra numret av I.A.A.:s presstjänst om franska domstolens beslag på mexikanska oljeleveransen: Tidningen tillägger:

" I Holland kvarhålles 1.600 ton mexikansk olja under beslag. Det rör sig om det tyska tankfartyget "Königsbergs" last, destinerad till Tyskland. Beslagtagandet skedde på uppmaning av firman Mexican Eagle, som gör anspråk på äganderätten till denna olja.

Nyligen krävde det franska oljebolaget Pétro-Service, för vars räkning transporten utfördes, att beslaget skulle upphävas. Detta krav har emellertid tillbakavisats av presidenten för domstolen i Arnhem, varför beslaget tills vidare upprätthålles. Man ser således att franska bolag levera mexikansk olja till Tyskland." (De Syndicalist.)

x x x

S P A N I E N.

EN FRUKTANSVÄRD SIFFRA .

(I.A.A.) Enligt paristidningen"S.I.A." uppgår antalet personer, som sedan februari i år dödats av fascisterna i Spanien, efter de spanska myndigheternas egna uppgifter redan nu till 100.000. Denna uppgift lämnades på en kongress i London av Ernest Brown,Louzon, SIA:s medarbetare tillägger bland annat:

" Denna siffra bekräftas fullständigt av alla privata meddelanden, som flyktingarna erhålla. Det börjar komma brev från Spanien, och det är knappt ett enda av dem som inte underrättar mottagaren om att en eller flera av hans anförvanter blivit avrättade.

Förra söndagen medelade oss kamraten i den spanska S.I.A., med vilken vi stå i förbindelse, i samband med ett besök i ett arbetsläger i Alperna, att han nyligen fått ett brev vari han underrättades om att hans far och mor - två helt gamla människor - samt bror blivit avrättade. Varje dag, sade han, kommer det dussintals sådana brev till lägret. Den stund då posten delas ut är det alltid en stund av djup tystnad; männen gömma sig och gråta."

x x x

F R A N K R I K E.

KRISEN INOM C.G.T.

(I.A.A.) Inom C.G.T. i Frankrike pågår för närvarande en inre kris som på många håll medfört att omfattande upplösningstendenser gjort sig gällande. I stor utsträckning äro dessa en direkt följd av det stora nederlaget under november månad förra året, men även på grund av C.G.T.:s politik just nu. Medlemmarna ha i en viss utsträckning lämnat organisationen som protest mot C.G.T.:s inställning till upprustningen och andra har organiserat kontingentstrejk såsom svar på de kommunistiska elementens terror och bedrägliga politik inom organisationerna. I departementet Loire har denna protestaktion utvecklat sig till en veritabel massrörelse. Inte mindre än 29 fackföreningar med 11.200 medlemmar, ha där demonstrativt vägrat att betala sin kontingent till C.G.T.

Dessa upplösningstendenser äro emellertid inte begränsade enbart till departementet Loire. I själva Parisregionen har hela fackliga sektioner inom metall-och bygg-

nadsindustrierna upphört med att köpa märken från C.G.T. och resp. industrifederationer.

Kontingentstrejk mot den organisation man tillhör har inte vårt gillande. Så länge man tillhör en organisation böra avgifterna dit inbetalas punktligt. I det fallet kunna vi helt instämma med den franska tidningen "Libertaires" då den framhåller om dessa förhållanden att "kontingentstrejken är något halvgånget, negativt och destruktivt, som varken skapar värden eller löser problem."

Problemet har emellertid också en annan sida. Det faktum att tiotusentals C.G.T.-medlemmar demonstrativt begagna sig av kontingentbetalningsstrejken talar avgjort för, att det i Frankrike finns både förutsättningar för och behov av en självständig revolutionär syndikalistisk fackföreningsrörelse. Återföreningen 1936 var till stor del ett politikernas verk, och politikernas intriger ha gjort tillvaron så odräglig i det gamla C.G.T.-huset, att massor verkligt goda syndikalister inte kunna härda ut. Vilket är nu bättre - att revolutionära krafter nötas ut i desperata protester inom C.G.T., eller att de sättas in för att bygga upp en oavhängig revolutionär organisation. En sådan organisation har de franska arbetarna i C.G.T.S.R., ansluten till I.A.A.

x x x

C.G.T.S.R.:s VERKSAMHET.

(I.A.A.) I ledande artikeln i ett av de sista numret av " Combat Syndicaliste" läsa vi: "Vad som skiljer oss från övriga fraktioner av arbetarrörelsen är icke en fråga om övervälde. Det är likgiltigt för oss vem som dirigerar en organisation, förutsatt att den fungerar. Men vi tro att endast folkets direkta aktion kan vinna segern. Detta både i fråga om dagskraven, som den sociala omgestaltningen. Därför kritisera vi de andra bara för att de inte göra någonting. Men om de göra något, använda de våra metoder och då ha vi inte längre någon anledning att kritisera dem, ty från och med detta ögonblick äro vi varandra lika.

Syndikalismen samlar i en grupp alla arbetare därför att de ha samma intresse. Om det är så, har man inte heller att befara någon splittring då det gäller kampen om arbetarnas intressen. Skilsmässan - sådan vi företagit den - inträder endast då arbetarnas intressen förrådas."

På en konferens av C.G.T.S.R.:s 10.distrikt antogs en resolution, vari det heter: " Arbetarna i C.G.T.S.R.:s 10.distrikt sända sin broderliga hälsning till alla syndikalistisk- revolutionära arbetare. Medvetna om stundens allvar, förklara de sig beredda till kamp med större seghet än någonsin. De upprepa uttrycket av sin solidaritet gentemot offren för det sociala förtrycket. Deras tankar gälla framför allt de tappra kamraterna inom den frihetliga rörelsen i Spanien, vilka blivit offer för det internationella proletariatets passivitet. Med anledning av den smärtsamma förlusten genom kamrat Vázquez` död försäkra de de spanska kamraterna ånyo sin solidaritet och sin tillgivenhet ... "

Samma tidning, som återger ovanstående yttranden, meddelar om rörelsen för krigets bekämpande. Den syndikalistiska cirkeln "Klasskamp" i Marseille meddelar att den icke ansluter sig till den nybildade " förbindelsecentralen mot kriget." Denna pacifistiska fronts manifest vänder sig till exempel " mot alla krig", förklarar Marseillegruppen, men den accepterar det koloniala frigörelsekriget och det revolutionära inbördeskriget. Det sistnämnda är till och med det enda verkliga medlet mot det imperialistiska kriget. Dessutom säger förbindelsecentralens manifest att varje konflikt i dag kan finna sin lösning utan krig. Detta förklarar den syndikalistiska gruppen "Klasskamp" vara falskt. Väl äro nya "münchenöverenskommelser"

möjliga, men det blir på arbetarnas bekostnad och lite senare kommer kriget i alla fall. Syndikalisterna kunna icke heller samarbeta med klasskampsfientliga pacifister. Cirkeln i Marseille föreslår däremot en rad revolutionära teser mot kriget, också för den dagliga fackliga kampen. Dessutom kräver den att man skall arbeta för de politiska flyktingarna och de immigrerade utländska arbetarnas rättigheter.

x x x

C U B A.

Våra kamraters fackliga verksamhet.

Om det praktiska arbetet som utföres av de frihetliga militanterna inom de kubanska fackföreningarna meddelar " Rumbos Nuevos". Tidningen brännmärker de fackliga ledarnas reaktionära verksamhet, vilka (såsom i fråga om tobaksarbetarna och kafepersonalen) anställde verkliga autodafeér i fackföreningsbiblioteken för att avlägsna för dem misshagliga böcker;"Federacion Médica" blev till och med utsatt för öppen terror, varvid dess inventarier kastades på gatan. Det kommunistiska partiet, som helt och hållet vill kontrollera fackföreningarna, är ansvarigt för dessa illdåd. Under det förljugna slagordet " enhet " förstöra de rörelsen.

Våra kamrater förklara för arbetarna att "enheten" icke får sökas under ett partis diktatur utan i intressenas enhet och i direkt kamp för dessa. Faktiskt gör sig redan ett djupt missnöje märkbart bland arbetarna.

I propagandasyfte ha våra militanter skapat åtskilliga särorganisationer, såsom "Comité de Orientación Sindical de Artes Gráficas", vilken utför en oppositionell verksamhet i typografernas fackföreningar. Kommittén förklarar att dess medlemmar alls icke eftersträva några poster inom fackföreningsrörelsen. Den kämpar snarare för bättre avtal, återställande av strejkrätten, iakttagande av bestämmelsen om arbetstidens längd och tillämpande av revolutionära metoder i kampen.

På liknande sätt arbetar "Comité de Orientación Sindical de Miembros de la Sociedad de Dependientes de Restaurants, Hoteles y Fondas de Habana" (fackliga ledningskommitten för hotell - och restaurangpersonalen i Havanna) inom hotell - och restaurangbranchen i landets huvudstad. Denna kommitté har vänt sig öppet till medlemmarna på ett möte. I ett tal förklarade kamrat Camino, att arbetarna också måste tillkämpa sig politiska rättigheter, men att det är ett stort misstag att dessa kunna skapas eller ens skyddas av partier och parlament, dessa äro alltid blott produkter av en utomparlamentarisk aktion.

x x x

A R G E N T I N A.

Alltjämt åter: ingen asylrätt.

(I.A.A.) Landets frihetliga press meddelar om ett nytt skandalöst fall av vägran att bevilja asylrätt. Arbetaren Salvador Parrados med hustru och barn hade i slutet av mars återvänt från Spanien. Den argentinska domstolen förhandlade om fallet, men trots att mannen företedde en argentinsk dopattest förklarades han vara icke-argentinare och skall återföras till Spanien jämte hustru och barn. Som "Motivering" (!) angav domstolen att Parrados år 1927 i Argentinadeltagit i manifestationen för Sacco och Vanzetti samt år 1932 av diktatorn Uriburu förvisats till Chacoområdet såsom anarkist ... De argentinska kamraterna befara att Parrados' avvisande kommer att sluta med att han blir arkebuserad.

"La Protesta" jämför detta energiska ingripande mot en revolutionär arbetare, som därtill har alla rättigheter till argentinsk nationalitet, med "skenprocessen " mot nazisterna i landet, vilka man trots deras uppenbara brott behandlar med silkesvantar. En lokal nazistledare Müller i Argentina gäller i varje fall mera än en revolutionär argentinsk arbetare.

x x x

DEN REVOLUTIONÄRA PROPAGANDAN BLAND UNGDOMEN.

(I.A.A.) "Allianza Juvenil Anarquista"(Anarkistiska ungdomsförbundet) i Argentina, som vi redan rapporterat om, har nyligen grundat en ny tidning, av vilken det första numret tillsänts sekretariatet. Den heter "Juventud Libre" (Fri Ungdom) och utgör ett präktigt, levande propagandaorgan.

Av innehållet framhålla vi särskilt - utom talrika artiklar av ideologisk art - några meddelanden om fackligt arbete bland ungdomen samt om verksamheten bland studenterna.

Tidningen kritiserar häftigt den reformistiska rörelsen i Argentina, som inte det minsta ägnar sig åt arbetarklassens intressen. C.G.T. organiserade till och med offentlig hyllning för republikens president, Ortiz. De fackliga ungdomsklubbarna, särskilt metallarbetarnas, anordna cykeltävlingar och folkdansfester, men den revolutionära kampen vilja de inte veta av. C.G.T.:s metallarbetaresyndikat skickade nyligen ett telegram till Roosevelt för att kräva ett nära samarbete och mera "gott grannförhållande" mellan det kapitalistiska USA och Argentina."Juventud Libre" pekar däremot på ungdomens revolutionära uppgifter i fackföreningarna och tillkännager att fackföreningstaktiken kommer att ingående studeras vid den kongress som förbundet snart kommer att hålla.

Till frågan om universiteten anmärker "Juventud Libre" att den argentinska universitetsreformen av år 1918 endast medförde vissa schematiska demokratiska nyheter såsom studentdelegater o.s.v., men inte gav något nytt innehåll åt själva undervisningsväsendet. Tidningen förordar bildandet av revolutionära oppositionsgrupper bland studenterna och ett omfattande studentförbund. Sistnämnda är en nödvändighet, om de ur arbetarkretsar utgående studenterna verkligen vilja fullfölja sina studier. Tidningen kräver att högskolorna skola förvaltas genom samarbete mellan studenter och lärare, vidare ekonomiska lättnader och tillgång till universiteten för arbetarnas, böndernas och medelklassens ungdom. Ett upprop från "AJA:s studentfraktioner " utfärdas för detta ändamål.

x x x

S C H W E I Z.

Bildandet av ett frihetligt ungdomsförbund.

(I.A.A.) I Lausanne, Genéve och andra platser i Schweiz har det uppstått frihetliga ungdomsklubbar som bilda en gemensam landsorganisation. Denna har anslutit sig till den provisoriska internationella informationsbyrån, som upprättats av " det frihetliga ungdomsförbundet på den pyreneiska halvön" (Federación Ibérica de Juventudes Libertarias).

Den schweiziska federationens stadgar och principförklaringar säga bl.a.: Schweiz frihetliga ungdom är antikapitalistisk. Den är för ett socialt system, grundat på politisk och ekonomisk frihet. Den är antiauktoritär, motståndare till varje diktatur och eftersträvar största möjliga frihet för de enskilda, ända till avskaffande av all makt. Den är anhängare av klasskampen och internationalistisk, och vänder sig dessutom också mot religionen och partipolitiken.

Den organisatoriska grundvalen är gruppen av likasinnade kamrater. Klubbar på samma plats bilda en gemensam

lokalorganisation och dessa lokalavdelningar bilda tillsammans landsorganisationen. Grupper inom den gemensamma organisationen skola icke tvingas att för sig genomföra majoritetsbeslut mot vilka de röstat, dock skola de eventuella minoriteterna icke offentligt motarbeta majoritetsbesluten. Avgifterna fördelas på följande sätt: 30 procent för gruppen själv, 40 för lokalkommitten, 20 för nationalkommitten och 10 för Ungdomsinternationalen.

x x x

U. S. A.

En föga " antifascistisk" handelspolitik.

(I.A.A.) "Edificación", organ för FORU i Uruguay, sysslade i en artikel med Förenta Staternas betydelse som antifascismens " förkämpe" och som de latinskamerikanska ländernas beskyddare mot de totalitära staterna. Stödd på U. S.A.:s handelsstatistik och på åtskilliga nordamerikanska samt på en publikation i själva Uruguay fastslår tidningen att USA effektivt bedriver en fascistvänlig handelspolitik.

De totalitära staternas upprustning, konstaterar tidningen, är väsentligen en produkt av U.S.A. Från 1936 till 1937 ökades exporten av järnskrot från Förenta Staterna med icke mindre än 4000 procent. Men därav gick ingenting till Spanien, på grund av neutralitetslagarna. Köparna voro Japan, Tyskland och Italien. De båda senaste länderna ensamma importerade 1936 - 1938 för 96 miljoner dollar.

Under samma period köpte Tyskland 10 miljoner fat olja från U.S.A. Japan köpte till och med 47 miljoner fat. I fråga om bensin utökade Tyskland på dessa tre år sina inköp med 47 % och Japan köpte 3 miljoner fat. Italien köpte mycket litet - det importerade från Sovjetunionen.

Under samma period köpte de tre fascistiska staterna viktiga metaller i "astronomiska kvantiteter", säger tidningen. Detta gäller framför allt för Tyskland och Japan. Japan köpte år 1936 för 79.852.000 pund koppar och zink, men 1938 steg inköpen till ett värde av 217.880.000 pund (över fyra miljarder kronor). Också maskiner ha gått till de fascistiska länderna och fabrikationspatent särskilt för stål ha förvärvats. Tyskland köpte motorer till sina flygmaskiner och Japan köpte flygmaskiner.

x x x

C H I L E.

Vår press.

(I.A.A.) Enligt vad vi erfara, utför vår chilenska broderorganisation Confederación General del Trabajo - C.G.T.- ett särskilt aktivt arbete genom spridning av sin press. Rörelsens nuvarande organ äro: Antorcha (Facklan), organ för den anarkistiska federationen i Santiago, vidare "El Andamio" (Byggnadsställningen), organ för stuckatörerna i C.G.T., "Ariete"(Murbräckan), den frihetliga ungdomens organ, "El Pintor" organ för målarna inom C.G.T. och "La Protesta", organ för C.G.T. och de anarkistiska klubbarna samt andra.

x x x

B R A S I L I E N .

Förföljelser mot våra kamrater.

(I.A.A.) Som den frihetliga tidningen "Voluntad" (Viljan) i Montevideo meddelar, har kamrat José Romero häktats i Brasilien redan för åtta månader sedan. Ännu i dag har man ingen underrättelse kunnat erhålla om hans öde. Man förmodar att han blivit mördad; myndigheterna lämna inga meddelanden.

I Porto Alegre i Sydbrasilien har den peruanske kamraten José Aquilar blivit häktad. Han anklagades för revolutionär verksamhet och uppmanad att angiva sina medarbetare, vilket han emllertid vägrade. I fängelset blev han därför fruktansvärt misshandlad. Av solidaritet med honom förklarade 34 politiska fångar hungerstrejk och de flesta kriminella fångar förklarade också sin solidaritet. Detta gav vakterna anledning till att använda grov brutalitet mot alla fångarna; i cellerna förstördes nästan alla föremål som tillhörde dem. Då hungerstrejken i fängelset inte upphörde, hämtades de politiska fångarna ut och sattes i Porto Alegres hamn ombord på ett fartyg med obekant destination. Man förmodar att de förts till Rio de Janeiro.

x x x

S V E R G E .

(I.A.A.) De svenska anarkosyndikalisterna fortsätta med energi sin omfattande propaganda mot militarism, krig och fascism. En hel del propaganda-turnéer äro ordnade med olika talare och den skriftliga propagandan forceras. Nyss har utsänts av S.A.C. samt de syndikalistiska förbunden bland kvinnorna och ungdomen ett upprop av följande lydelse:

" Arbetarna - militarismen och storbolagen.

År 1932 fick militarismen 120 miljoner kronor- socialdemokraterna protesterade. År 1936 höjdes budet till 148 miljoner kronor- socialdemokraterna hade kommit i regeringsställning. Nu äro kostnaderna för militarismen uppe i över 400 miljoner kr. - " de antimilitaristiska" arbetarpartierna ha nått majoriteten i riksdagen . Med anslag från kommuner och enskilda sammanslutningar slukar militarismen över halva miljarden. Men var äro reformerna, välfärdspolitiken, omsorgen om de små i samhället?

Arbetarna få offra allt. Förlängd värnplikt, beredskapsövningar, höjda skatter, uppskruvade levnadskostnader, militariseringen ända in i hemmen är redan vår lott. Låt borgare, socialdemokrater och kommunister fortsätta och en arbetare får inte ett jota att säga till om sitt eget liv, sin egen familj. Hela folket i militärtjänst under hel-och halvfascistiska officerares kommando är konsekvensen. Svensk-tyska föreningarnas generaler skola garantera demokratins försvar.

Bankerna, storbolagen, de verkliga ägarna till landets palats och kojor, välsigna "välfärdsregimen " och upprustningen. Sedan år 1937 ha 20 av de största bolagen ökat nettovinsten med 16 miljoner kronor. Grängesberg har ökat med 100 procent, Bofors med 73 procent o.s.v. På aktiekapitalet fingo de 20 bolagen i genomsnitt en nettovinst på 17 procent.

Naturligtvis tjänar krigsindustrin mest på upprustningen. Bofors ger nu en nettovinst som är 9-dubblad på 7 år och som ger 37 procent på aktiekapitalet. Dess aktier kostade 37 kr. år 1932 och betalas nu med 220 kronor, en liten stegring med 600 procent.

Och bolagens "offer" till demokratins försvar räcker inte med jättevinsterna. Med det förra skattesystemet skulle de haft att betala omkring 100 miljoner kronor i skatt. Nu- då fattigfolket plundras in på bara benen - slippa de undan med 91 miljoner kronor. Höjda vinster - minskade skatter. Är det underligt att storbolagen hålla tusentals agitatorer i verksamhet för upprustningens forcering?

Arbetarna måste resa motstånd. Visa hem krigsindustrins agitatorer, bekämpa militarismen. Upprustning är våldsammare plundring och militarismen är genvägen till fas-

cism i landet."

x x x x

Situationen och problemen i Centralamerika.

(I.A.A.) De centralamerikanska länderna äro av de mest olika skäl av den största betydelse. Deras sociala förhållanden göra ett revolutionärt arbete bland den proletära befolkningen till en trängande nödvändighet och deras geografiska läge låter dem framstå som viktiga stridsobjekt mellan de stora imperialistiska maktgrupperna.

I en mexikansk facklig tidskrift skildrades för en kort tid sedan de arbetande klassernas läge i följande drastiska ordalag: " Jordbruksarbetarna, som utgöra proletariatet i Centralamerika, leva under förhållanden, som kännetecknas av tre ting: brott, sjukdomar och laster. Deras läge är detta: obegränsad arbetstid, svältlöner, ingen organisation. 80% äro analfabeter, maten är otillräcklig: sumpfeber, rörsot och andra sjukdomar grassera: tuberkulos och syfilis tilltaga alltmer och mer." Därvid kanske det finnes smärre skillnader - vissa fördelaktigare förhållanden råda i Costa Rica och så mycket sämre i Guatemala, där analfabeterna uppgå till 96%. Men i det stora hela är denna fruktansvärda skildring träffande. Proletariatet för ingen organiserad och målmedveten kamp; visserligen har man haft att notera några spontana revolutionära aktioner, såsom den stora lantarbetarerevolten i El Salvador 1932, som blev blodigt undertryckt.

Politiskt stå de centralamerikanska staterna mellan de "demokratiska" imperialismerna och de fascistiska axelstaterna, för vilka förstnämnda särskilt U.S.A. uppträder som representant. Somoza, presidenten i Nicaragua, mottogs nyligen som en kung i Washington, där han beviljade nordamerikanerna vittgående ekonomiska och politiska privilegier i sitt land. Men de fascistiska makterna utveckla en allt mera tilltagande aktivitet: i Costa Rica finnas camouflerade japanska flyghamnar: Salvador är helt beroende av sin regerings tysk-italienska rådgivare; i Guatemala skapas med axelmakternas hjälp under diktatorn Ubico ett gigantiskt vapen-och flyglager, med vilket man en gång i framtiden kan hota hela Centralamerika. De inre politiska striderna i de centralamerikanska länderna i vilka olika fraktioner av den för de utländska imperialisterna arbetande bourgeoisien stå emot varandra, ha ingen som helst social innebörd och proletariatet synes i bästa fall vara statister åt dessa borgerliga partier.

Om arbetarklassen i dessa länder kämpa framför allt två riktningar: kommunisterna och de fackliga reformisterna, som nyligen sammanslagits under Toledano i en panamerikansk federation. Båda äro helt orienterade för Roosevelt och underordna de sociala frågorna under sina politiska ideer(samarbete med U.S.A.:s "demokratiska" imperialism). Men inför det faktum att i dessa länder så gott som inga politiska och sociala ideologier vunnit insteg bland arbetarna, ligger fältet ännu öppet för en revolutionär propaganda som vänder sig direkt till de utsugnas intressen och ställer målet - arbetarnas frigörelse - framför de politiska striderna, såsom A.C.A.T.:s organisation gör, vilken propagerar den revolutionära syndikalismen i det latinska Amerika.

---oOo§oOo---